

An aerial photograph of Aarhus Ø, showing a large harbor area with numerous boats, a city with various buildings, and a large parking lot in the foreground. The water is dark, and the land is a mix of urban development and open spaces.

Mennesker mødes på Aarhus Ø

- et kriminologisk casestudium om
moralsk panik og utryghed

Kandidatspeciale af Lars S. Olsen Vasegaard (grp. 3)

Institut for Kriminologi, Aalborg Universitet

Forårssemesteret 2021

Vejleder: Christian Klement

Antal ord: 22.872

Tro- og loveerklæring

Det erklæres herved på tro og love, at jeg egenhændigt og selvstændigt har udformet nærværende projekt. Alle citater i teksten er markeret som sådanne, og projektet eller væsentlige dele af det har ikke tidligere været fremlagt i anden bedømmelsessammenhæng.

Jeg er bekendt med reglerne for eksamenssnyd herunder også plagiering og har læst Aalborg Universitets regler på:

<http://www.studerende.aau.dk/Eksamenssnyd+-+hvordan+undg%C3%A5r+du+det%3F/>

Jeg er bekendt med, at overtrædelse af reglerne vil blive indberettet for rektoratet og i sidste ende kan ende med bortvisning.

Endelig står jeg inde for, at antal ord anført på forsiden stemmer overens med virkeligheden.

ABSTRACT

The Aarhus Docklands is the newest part of Aarhus, and the focus of the municipality has been to draw people from the old city centre to the new harbour area, but this effort has, however, created an unforeseen clash between the permanent residents and groups of youngsters coming from other parts of Aarhus.

In the Summer of 2020, the local media described on an almost daily basis how car races, loud partying, and other types of public disorder instigated by young people with another ethnic origin than Danish were common in the area forcing the police to strengthen their patrol activity.

This thesis applies the criminological theories about moral panic and fear of crime on media articles, reporting data from the local Police and interviews with two residents, a Police Deputy Chief Superintendent, and the Chairman of the local joint corporation council in order to explore the causes of the apparent disproportionality between the intense media coverage and police effort and the behaviour of the youngsters comprising mostly public disorder and not serious crime.

The thesis finds that the feeling of anxiety among some of the residents is caused by the behaviour of the groups such as car racing, loud partying and loitering threatening their private sphere. The media coverage adds to the anxiety by describing the youngsters in a threatening and stereotypical way thus creating the “folk devil” of a moral panic. Linking the groups to the general problems with drugs and criminal gangs in a disproportionate way, the local newspaper Aarhus Stiftstidende amplifies the deviance and affects the way some of the residents look upon the youngsters.

On one hand, this framing helps visualizing the deviant behaviour, which affects the priorities and the control effort of the authorities. On the other hand, it also enhances the residents’ anxiety. These elements and the focus of the Police on proactive crime control and the demands of the public and the media play a significant role in explaining the intense police effort and media coverage.

Indholdsfortegnelse

KAPITEL 1. INDLEDNING	7
1.1 Motivation	7
1.2 Sommeren 2020 på Aarhus Ø gennem medierne og anmeldelsesdata	8
1.3 Problemformulering	11
1.4 Overordnet problemfelt	12
1.4.1 Symboliseringsproces, konstitutionsmagt og moralsk panik	12
1.4.2 Oplevelsen af utryghed i byrummet – en alternativ forklaring?	14
1.4.3 Forskningsobjektet	14
1.5 Empirisk grundlag	16
1.5.1 Medieartikler	16
1.5.2 Anmeldelsesdata	17
1.5.3 Interviews	18
1.6 Begrebsafklaring	19
1.6.1 Afvigelse	19
1.6.2 Utryghed	20
1.6.3 Uorden og kriminalitet	20
1.7 Specialets forskningsdesign – det kvalitative casestudium	21
1.8 Videnskabsteoretiske overvejelser - socialkonstruktivisme	22

KAPITEL 2. TEORETISKE PERSPEKTIVER	24
2.1 Moralsk panik.....	25
2.1.1 Definition på moralsk panik	25
2.1.2 Mediernes rolle - diskursive praksisser.....	27
2.2 Utryghed	29
2.2.1 Utryghedens årsager	31
2.2.1.1 Opportunity-perspektivet.....	31
2.2.1.2 Perspektivet om social desorganisation.....	33
 KAPITEL 3. METODISKE OVERVEJELSER	 35
3.1 Generelle metodiske betragtninger.....	36
3.1.1 Min forforståelse	36
3.1.2 Forskerens rolle og etiske spørgsmål.....	37
3.1.3 Udvælgelse af interviewpersoner.....	38
3.1.4 Spørgsmålet om anonymitet	39
3.1.5 Fravalg.....	40
3.2 Mediernes <i>framing</i> og diskursteori	40
3.2.1 Diskurser – en bestemt forståelse af sociale fænomener.....	41
3.3 Anmeldelsesdata	44
3.3.1 Metodiske overvejelser ifm. anmeldelsesdata.....	44
3.4 Interviewet som metode	45
3.4.1 Det semistrukturerede interview	45
3.4.2 Interviewguide	46

3.4.3 Udførelse af interviews	48
3.5 Databehandling	50
3.5.1 Dokumentation	50
3.5.2 Kodestrategi.....	51
KAPITEL 4. ANALYSE	53
4.1 Moralsk panik	54
4.1.1 Bekymring.....	54
4.1.2 Konsensus	60
4.1.3 Fjendtlighed	61
4.1.4 Disproportionalitet	68
4.1.5 Flygtighed	71
4.1.6 Moralsk panik som forklaringsfaktor	73
4.2 Utryghed	74
4.2.1 Opportunity-perspektivet	74
4.2.2 Social desorganisation.....	82
4.2.3 Utryghed som forklaringsfaktor.....	86
KAPITEL 5. DISKUSSION	86
KAPITEL 6. KONKLUSION	88
KAPITEL 7. PERSPEKTIVERING	91

LITTERATURLISTE	93
------------------------------	----

BILAGSOVERSIGT	102
-----------------------------	-----

KAPITEL 1. INDLEDNING

1.1 Motivation

Hvis man færdes i Aarhus Midtby, vil man nok have bemærket de seneste års byggeri på Aarhus Ø. Markant, eksperimenterende arkitektur med forskellige boligtyper og rekreative områder med kanaler og havnebad har forandret området fra havn og industri til en moderne bydel. Nogle af beboerne har solgt parcelhuset i forstaden for at komme tættere på byen, ligesom andre har opdaget de rekreative muligheder, som havneområdet byder på. Fra kommunes udviklingsplan lyder det:

"Byrummene på Aarhus Ø skal stimulere møder mellem mennesker. Byrum, der danner rammer om mange forskellige slags aktiviteter. Byrum, hvor vi ser hinanden, taler sammen, skaber sammen eller bare er sammen (...) Det betyder, at ét byrum måske vil appellere til nogle mennesker, mens andre føler sig mere tilskyndet til at bruge et andet" (Aarhus Kommune, 2020).

En søgning i mediedækningen af Aarhus Ø i løbet af sommerhalvåret 2020 viser imidlertid, at det har været andre emner end innovative bebyggelsesformer og byrummets mangfoldige rammer for mødet mellem mennesker, der har præget dækningen. Daglige opdateringer i lokale og landsdækkende medier med overskrifter som: *"Sommer med ballade og bilræs på Aarhus Ø"* (Stiften,20.06.20), *"Det ærgrer mig grænseløst, at nogen kan have så hensynsløs en adfærd"* (Stiften,09.07.20), *"Byge af indbrud og ballade"* (BT,26.06.20) og *"Mere politi på Aarhus Ø efter slagsmål og hasarderet kørsel"* (TV2Østjylland,18.05.20) handler nok om mødet mellem mennesker, men ikke i udviklingsplanens kontekst. Det vil være mere forventeligt at forestille sig sådanne overskrifter på baggrund af episoder med bandekriminalitet fra byens socialt udsatte boligområder end fra en attraktiv bydel i Aarhus Midtby.

Hvad har været på færde på Aarhus Ø i sommeren 2020? På den ene side er der beboere, som i medierne har givet udtryk for, at de overvejer at flytte væk. På den anden side står udsagn fra Fællesrådsformanden som: *"Det er svært at sige, om det alene skyldes reelle problemer, eller om det også er fordi, at tingene bliver talt op"* (Stiften,20.06.20). Ud fra en kriminologisk tilgang er det fristende at tænke, at vi er vidne til *moralsk panik*, altså at en bestemt gruppe mennesker eller et socialt fænomen fremstilles på en stereotypisk facon som en trussel mod samfundets værdier (Cohen,1972:9). Men kan der være andet på spil? Beboerne i artiklerne fremfører det, der virker som en reel følelse af utryghed, som ikke nødvendigvis kan affejes som mediedrevet overdramatisering.

Jeg vil i dette speciale give en kriminologisk indgangsvinkel til problemstillingen på Aarhus Ø med fokus på dels *framingen* af problematikken, dels de utryghedsmæssige aspekter, som beboernes frustrationer og krav om handling fra politi og kommune bunder i.

1.2 Sommeren 2020 på Aarhus Ø gennem medierne og anmeldelsesdata

Jeg har med udgangspunkt i mediedækningen udfærdiget denne oversigt, som viser kronologien i de mest markante episoder, som medierne har beskæftiget sig med. Artiklerne starter i april og slutter med udgangen af juli 2020.

Tabel 1. Kronologisk oversigt

MÅNED	HVAD ER DER SKET IFØLGE MEDIEDÆKNINGEN?
April	• Bilræs og deraf følgende øget opmærksomhed fra politiet. • Underskriftindsamling som omtaler <i>"bilfester på parkeringspladserne, der forstyrrer nattesøvnen for de omkringboende, stødende tilråb fra forbipasserende biler, truende adfærd samt bilkørsel i modkørende retning og på cykelstien"</i>. • Rådmanden for Teknik og Miljø og Østjyllands Politi <i>"vil se på en løsning"</i> – der planlægges med at etablere 15 vejbumper, der skal dæmme op for <i>"vanvidskørslen"</i>.
Maj	• Stadig meldinger om bilræs, politiet uddeler bøder for færdselslovsovertrædelser – fx bøde og klip til ung mand for at køre 75 km/t i byzone. • <i>Utryghedsskabende adfærd herunder slagsmål mellem maskerede mænd</i> (uklart i artiklen om det reelt er på Aarhus Ø eller ved Bellevue Strand, der var slagsmål). • Østjyllands Politi vil komme flere uroligheder i forkøbet ved at være mere synlige. Bestemte grupperinger skal ikke gøre beboerne utrygge. • Hundelufter: <i>"Jeg blev overfaldet på Aarhus Ø – politiet ville ikke anholde gerningsmænd"</i> • Østjyllands Politi og Aarhus Kommune opstiller blomsterkummer på Bernhard Jensens Boulevard for at forhindre, at biler laver <i>burn-outs</i>.
Juni	• Stadig biler der laver hjulspin og kører for hurtigt. • Uromagere sniger sig ombord i tomme sejlbåde • <i>Selvfølgelig sælges der da narko på Aarhus Ø</i> • Et privat vagtselskab hyres af Havnefogeden til patruljering i området
Juli	• Antallet af vagter fordobles (fra to til fire) • <i>Uacceptabelt – kommunen griber nu ind overfor hærværk, bilræs og narkosalg på Aarhus Ø</i> • <i>De unge er ved at smadre en aarhusiansk turistperle</i> • Rådmand inviterer til borgermøde på Aarhus Ø – bekymrede borgere strømmede til mødet. • <i>Nu skal der styr på Aarhus Ø</i>

Kilde: Medieartikler (bilag 1)

Indledningsvist kan man via medierne få ét indtryk af problematikken på Aarhus Ø, hvorimod Fællesrådsformanden giver udtryk for, at der kan være flere sider af sagen.

En del af min empiri er anmeldelsesdata fra Østjyllands Politi. Tabel 1 nedenfor viser de 15 hyppigst registrerede forhold fra området i sommeren 2020.

Tabel 2: De 15 hyppigst registrerede anmeldelser på Aarhus Ø i uge 23-40

Registrering/anmeldelse i Politiets Sagsstyringssystem	Antal
Musik til ulempe (hændelse)	32
Færdsel i øvrigt (hændelse)	30
Mistænkeligt forhold (hændelse)	29
Anvisninger for færdslen ikke efterkommet (bødesag)	25
Intern orientering (hændelse)	23
Parkering til ulempe (hændelse)	20
Uro og uorden (hændelse)	18
Grænsekontrol i havn (hændelse)	11
Hændelse uden sag	9
Sygdom, ulykke og død i øvrigt (hændelse)	8
Kørsel frem mod rødt lys (bødesag)	8
Håndholdt brug af teleudstyr under kørsel (bødesag)	8
Tyveri i øvrigt (straffelov)	7
Sikkerhedssele ikke anvendt (straffelov)	6
Tyveri fra andre steder (straffelov)	5
<i>Hændelse: Registrering i Politiets Sagsstyringssystem uden politisag</i> <i>Bødesag: Mindre straffesag, her typisk færdselssag optaget på patruljes eget initiativ</i>	

Kilde: Østjyllands Politi (2020)

Det ses, at langt hovedparten af registreringerne fra området i perioden havde karakter af hændelser, som ikke resulterede i straffesager og sigtelser. Jeg vil i analysen nuancere de

forskellige hændelseskategorier, men der er ved første øjekast tale om forskellige former for uorden snarere end decideret kriminalitet.

1.3 Problemformulering

Min hensigt er at fokusere på dels *framingen* af sidste sommers problematik på Aarhus Ø, dels de utryghedsmæssige aspekter derved, og min problemformulering er:

Hvordan kan en kriminologisk analyse af mediedækningen, anmeldelsesdata og udsagn fra relevante aktører forklare den umiddelbare disproportionalitet, som ses mellem mediedækningen og politiindsatsen på den ene side og karakteren af de unges adfærd i form af primært uorden, jf. tabel 2, på den anden side?

De tre led – mediedækningen, anmeldelsesdata og udsagn – som skal bidrage til en nuancering af analysen, er også elementerne i min empiri. Jeg har endvidere ud fra problemformuleringen formuleret følgende undersøgelsesspørgsmål, som samtidig ekspliciterer mit valg af kriminologisk teori:

Hvordan kan denne disproportionalitet forklares

- af teoriperspektivet om *moralsk panik*?
- af et teoriperspektiv om *utryghed*?

Disse underspørgsmål vil udgøre den overordnede analyseramme. Jeg vil i de følgende afsnit mere detaljeret belyse specialets problemfelt, den videnskabsteoretiske og forskningsmæssige kontekst samt teorivalg.

1.4 Overordnet problemfelt

Skellet mellem det private og offentlige rum i byerne er blevet mere diffust (Kammersgaard,2019:1), og byernes havneindustriområder er genstand for en modernisering, som skaber boliger og nye muligheder for at udnytte havnen til rekreative formål. Samtidig opstår konflikter mellem områdets faste beboere og borgere udefra, som stiger i takt med sommerens komme, og unge strømmer til for at bruge området. Det ser ud til, at der opstår et socialt spændingsfelt, når skillelinjen udviskes mellem et område med privatboliger og offentlige rekreative områder, og hvor mennesker fra forskellige sociale kontekster mødes. De faste beboere har deres opfattelse af, hvad der er adfærdsmæssigt acceptabelt og kan opfatte de udefrakommende som asociale og en trussel imod områdets orden og deres egen tryghed.

1.4.1 Symboliseringsproces, konstitutionsmagt og moralsk panik

Overordnet betragtet udgør områdets beboere én type aktør. Politi og kommune er en anden, og endeligt udgør grupperne af unge, som bruger området i fritiden, en tredje form for aktør. Dertil kommer medierne som en væsentlig part i samspil med både beboere og myndigheder. Det er et spørgsmål, om ikke både beboerne og grupperne af unge er mere sammensatte end som så, men jeg vil indledningsvist anskue dem som én størrelse og vende tilbage til dette i analysen.

Medierne kan betragtes som en arena, hvor kulturelle konflikter udspiller sig, sociale problemer defineres og konstitueres, og hvor samfundets uønskede kategorier udpeges (Pollack,2001:25-26). Jeg vil belyse, hvordan både konstitutionen af afvigende adfærd og følelsen af utryghed kommer til udtryk på Aarhus Ø, og hvordan denne kategorisering kan anvendes som et redskab til at få en problematik på dagsordenen for at få myndighederne

til at handle. Medierne spiller samtidig en central rolle både som *forstærker* af budskabet og som *forvrænger* af virkeligheden ifm. moralsk panik (Cohen,1972:37). Dette belyses i teoriafsnittet.

Claims-making er en proces, hvor personer eller grupper siger og gør bestemte ting for at overbevise publikum om, at en bestemt menneskelig praksis eller adfærd er et socialt problem og en trussel mod den eksisterende orden, som skal kontrolleres (Loseke,2003:21). Et *claim* skal forstås som et udsagn om et socialt objekt, som bringes til offentlighedens kendskab (Becker,1963:122). Et socialt fænomen er ikke et problem, før det bliver defineret og får tilskrevet mening som sådan (Loseke,2003:14). Denne symboliseringsproces med kategorisering af individer og adfærd som afvigende ift. samfundsnormen kan betegnes som et forsøg på social kontrol, hvor grupper påkalder sig kontrolinstansernes tilstedeværelse for at genetablere og opretholde den ønskede orden (Thompson,1998:50-51). Kampen om kontrollen over et socialt objekt skaber rivaliserende diskurser, hvor afvigende adfærd kædes sammen med en bestemt moral (ibid.:41-42).

Her spiller medierne en rolle i at visualisere afvigelsen, organisere den offentlige mening, skabe bestemte virkeligheder samt påvirke involverede institutioner og organisationers prioriteringer og handlinger (Ericson et al.,1987:65). En begivenhed giver kun mening, hvis den kan placeres i en forståelsesramme, som publikum kender, og derved sættes ind i velkendte sociale og kulturelle identifikationer (Hall et al.,1978:54). Medierne placerer disse begivenheder indenfor rammerne af den almindelige forståelse ved at definere hvilke begivenheder, der er vigtige, og tilvejebringe en tolkning af, hvordan de skal forstås (Thompson,1998:71).

Jeg vil også dykke ned i årsagen til den kraftige reaktion, som beboerne står frem med. Situationer, som mennesker oplever som virkelige, bliver virkelige i deres konsekvenser (Scherg,2016:21). En beboer står fx frem og siger, at han overvejer at fraflytte området (DR,17.06.20).

1.4.2 Oplevelsen af utryghed i byrummet – en alternativ forklaring?

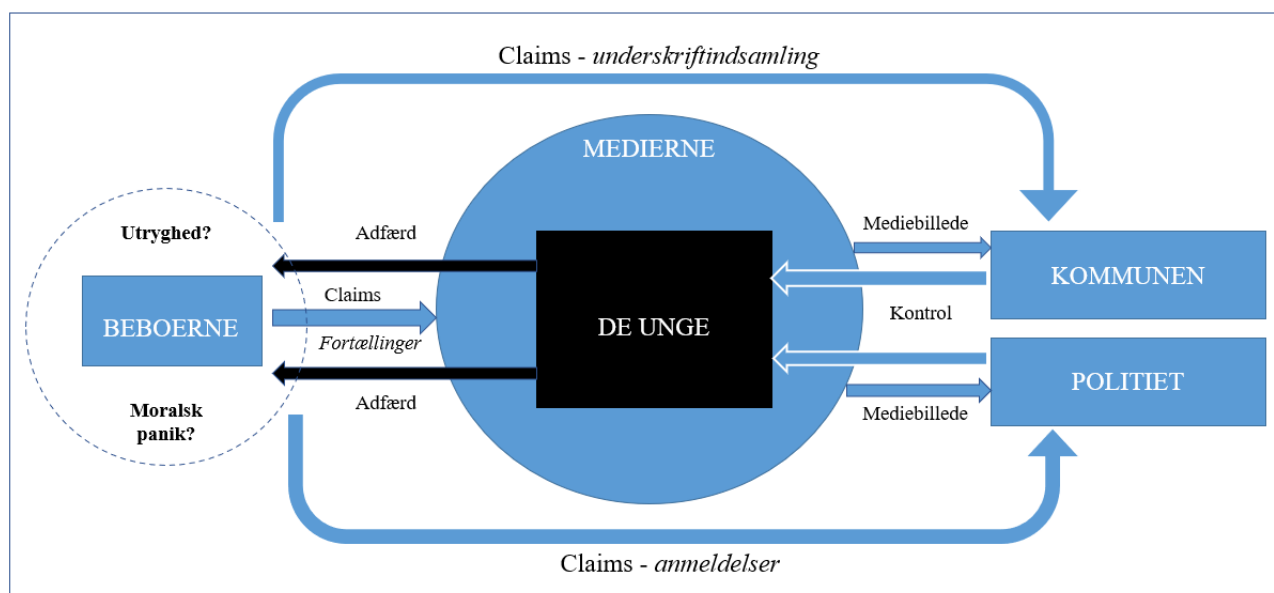
Ét er at se på mediernes konstruktion af bestemte udsagn, men det er også relevant at se på udsagnets substans. De mennesker, som studeres, skal behandles som fortolkere af de begivenheder og diskussioner, hvori de er involverede, og forskeren skal forsøge at forstå betydningen af begivenhederne og beskrivelserne af dem uden at drage forhastede konklusioner om fx irrationalitet (Thompson,1998:18), hvilket kan være en risiko ved udelukkende at anskue en problematik ud fra moralsk panik. Her kan fokus på utryghedens nabolagskontekst byde på en alternativ forklaringsramme. Følelsen af utryghed kan repræsentere en symbolsk respons på en række nabolagsmæssige betingelser, som ikke nødvendigvis er kriminalitet – det kunne være uorden og opfattelsen af mangel på kontrol (Bursik & Grasmick,1988:99-100).

Oplevelsen af utryghed hænger sammen med at være offer for noget og er en tilstand, som kan være forbundet med negative følelses- og adfærdsmæssige konsekvenser. Det kan samtidig have betydning for de områder, hvor utrygheden er til stede, idet det kan starte en negativ spiral med reduktion af social sammenhængskraft, kriminalitet og beboere, der flytter væk (Scherg,2016:20-21).

1.4.3 Forskningsobjektet

Det sociale liv er komplekst, og det er formålstjenligt at afgrænse og rette fokus på det, man finder centralt (Antoft & Salomonsen,2012:33). Jeg har derfor visualiseret problemfeltet således:

Figur 1: Model over problemfeltet

Kilde: Egen model, inspireret af Pollack (2001)

Figuren skal forstås således, at de unges adfærd påvirker beboerne og fremtvinger en reaktion. Beboernes forestillinger om problematikken bæres frem via medierne til myndighederne i form af *claims*, udsagn. Det centrale spørgsmål for min undersøgelse er, hvorvidt vi er vidne til moralsk panik, om der er tale om utryghed, eller om det er elementer af de to, der er på spil?

Medierne er her den arena, hvor den sociale problematik defineres og *frames*. Dette kommer til udtryk via mediebilledet og medvirker til at påvirke myndighederne. Beboerne forsøger samtidig selv at påvirke myndighederne gennem fx politianmeldelser og underskriftindsamlinger til kommunen. Ønsket er, at myndighederne vil handle overfor de unge og gennem kontrol fremtvinge en forandring. Jeg har valgt at lade de unge være en *black box*, idet jeg af ressourcemæssige årsager ikke nærmere belyser, hvem de er. Dette begrundes nærmere i metodeafsnittet.

1.5 Empirisk grundlag

Her præsenteres mit datagrundlag. De nærmere metodiske overvejelser ifm. fx indsamling og bearbejdning vil fremgå af kapitel 3. Jeg vil i den forbindelse henlede opmærksomheden på figur 1, *model over problemfeltet*, og under de respektive empiriske elementer knytte an til den.

1.5.1 Medieartikler

Medierne har haft en intens dækning af problematikken på Aarhus Ø, og derfor inddrages denne dækning i analysen. Jeg har via Infomedia og Google identificeret 42 kortere og længere artikler og notitser, som omhandler problemerne, og som har været bragt enten på nettet eller i papiravis (se bilag 1). Det drejer sig om de lokale Aarhus Stiftstidende (Stiften), JP Aarhus og Lokalavisen samt TV2 Østjylland. Derudover er der artikler fra Ekstrabladet, BT og Danmarks Radio. En del har karakter af referater fra politiets døgnrapport, mens andre er længere reportager. Den første omtale starter 17. april og den sidste artikel bringes 21. juli 2020. Der ses ikke medieomtale af problematikken herefter.

Jeg har udvalgt artikler med et omfang, der har substans og sprogbrug at arbejde med, hvilket kun er tilfældet i begrænset omfang ifm. de faktuelle døgnrapportnotitser. Jeg vil samtidig inddrage enkelte af Stiftens lederartikler, og det er da også det medie, der har den mest indgående dækning. Alle artiklerne fremgår af bilag 1.

Jeg har udvalgt følgende artikler til nærmere diskursanalytisk gennemgang:

- *Sommer med ballade og bilræs på Aarhus Ø* (Stiften, 20.06.20)
- *Selvfølgelig sælges der da narko på Aarhus Ø* (Stiften, 20.06.20a)
- *Bekymrede borgere strømmede til møde med rådmanden på Aarhus Ø* (Stiften, 08.07.20)

I forhold til modellen over problemfeltet i figur 1 skal medieartiklerne belyse de *claims* som går fra beboerne via medierne til myndighederne. Analysen vil især dreje sig om, hvilket billede der tegnes af de unge.

1.5.2 Anmeldelsesdata

Via en samarbejdsaftale med Østjyllands Politi har jeg fået indsigt i rapporten *Opgørelse efter indsats på Aarhus Ø*. Det drejer sig om udtræk fra Politiets sagsstyringssystem, POLSAS, vedrørende anmeldelsesdata på straffesager og hændelser fra området i tidsrummet mellem 3. juni og 6. oktober 2020. I tabel 2 vises en oversigt over de 15 hyppigst registrerede anmeldelsestyper.

Østjyllands Politi gennemførte fra 1. juli til 2. september en særlig indsats med øget patruljering og periodevis tilstedeværelse af en mobil politistation. Geografisk omfatter udtrækket det område, der betegnes Aarhus Ø:

Billede 1: Satellitfoto, Aarhus Ø

Kilde: Østjyllands Politi

Jeg har suppleret opgørelsesrapportens tal med data fra året før, så jeg har et sammenligningsgrundlag. Ud fra dette er det muligt at sige noget om karakteren af de anmeldelser og politisager, som Østjyllands Politi har håndteret med udgangspunkt i Aarhus Ø, og dermed også give et bud på problematikkenes beskaffenhed.

I forhold til modellen i figur 1 skal anmeldelsesdata belyse de *claims*, der går fra beboerne og direkte til politiet. Tallene kan samtidigt sige noget om dels karakteren af den adfærd, som de unge har, dels de utryghedsgeneratorer, som beboerne oplever.

1.5.3 Interviews

Gennem samarbejdsaftalen har jeg interviewet vicepolitiinspektør Heine Hansen, der var leder af politiindsatsen på Aarhus Ø i sommeren 2020. Jeg har desuden interviewet Jan Christiansen, der er Formand for Fællesrådet for De Bynære Havnearealer, og endeligt har jeg valgt at inddrage beboerperspektivet gennem interviews med to personer, som bor i området. Jeg kommer i metodeafsnittet nærmere ind på udvælgelsen af interviewpersonerne.

I forhold til figur 1 vil interviewet med politilederen belyse den pil, *kontrol*, der ses fra politiet imod de unge, men det vil også afdække politiets opfattelse af mediebilledet, og hvordan det påvirker politiets ageren. Interviewet med Fællesrådsformanden skal belyse beboerperspektivets forskellige *claims*. Idet jeg har inkluderet relativt få beboere, er inddragelsen af formanden et forsøg på også at få andre vinkler med, og dette interview ligger derfor efter beboerinterviewene. Beboerinterviewene skal dels belyse beboerperspektivets forskellige *claims* ift. de unges adfærd, men samtidig også konkretisere den oplevede utryghed.

1.6 Begrebsafklaring

Flere begreber er gennemgående – *afvigelse* og *utryghed* samt en sondring mellem *uorden* og *kriminalitet*. Begreberne er forbundne, idet normbrydende og afvigende adfærd kan skabe utryghed i et lokalområde. Det kan i praksis være fx grupper af unge, der hænger ud, scooterkørsel og tilråb (Scherg,2016:89) – adfærd som ofte betegnes som uorden, men som i visse tilfældet også kan omfatte kriminelle handlinger.

1.6.1 Afvigelse

Ericson et al. definerer afvigelse som *opførsel, der adskiller sig fra normen*. De tilføjer, at *"Afvigende adfærd markerer gruppelivets yderkanter og giver den indre struktur sin specielle karakter og leverer således den ramme, indenfor hvilken gruppens medlemmer definerer deres egen kulturelle identitet"* (1987:6). Becker fremhæver fastsættelsen af regler som et centralt element: *"Sociale grupper skaber afvigelse ved at fastsætte regler, og et brud på disse regler konstituerer afvigelsen"* (1963:9). Afvigelse er med andre ord det, der sker, når nogen undlader at følge de etablerede regler.

Det kan anskues fra to forskellige perspektiver – noget kan opfattes som enten *subjektivt* eller som *objektivt* problematisk. Det objektivt forkerte behøver ikke blive italesat som forkert. Det er pr. definition forkert. Det subjektivt forkerte er relativt – det afvigende er en social konstruktion og en tildelt kvalitet (Young,2009:7). Fokus er således på den forståelse, som medlemmer af en gruppe deler ift. adfærd, som betegnes som uønsket (Goode & Ben-Yehuda,2009:111). Et socialt fænomen er ikke et problem, før det får tilskrevet mening som sådan (Loseke,2003:14). Der skal være både aktører og re-aktører til stede, altså nogen der udfører handlingen og nogen, der reagerer på den, og måden, hvorpå et problem eller en

sag bliver betegnet, forstærker opfattelsen af, at det potentielt kan udgøre en trussel (Thompson,1998:33) (Young,2009:7).

1.6.2 Utryghed

Utryghed er i dansk regi ofte blevet brugt som oversættelse af det engelske *fear of crime* (Scherg,2013:26). En ofte citeret definition fra Ferraro, er: "... en subjektiv følelsesmæssig reaktion på kriminalitet eller symboler, som associeres med kriminalitet" (ibid.:27).

Begrebet kan anskues ud fra dels en viktimologisk tilgang, som knytter sig til det enkelte individ, dels ud fra en miljøkriminologisk og mere rumlig og stedbunden forståelse af begrebet. Begge perspektiver kan give mening her, idet Aarhus Ø er en begrænset geografisk lokation, hvor kombinationen af boliger og rekreativt område spiller en rolle sammen med beboernes oplevelser. Dette belyses nærmere i teoriafsnittet.

1.6.3 Uorden og kriminalitet

Når man ser på Aarhus Ø-problematikken, tegner der sig et bredt spektrum af "ballade", som går fra uro og høj musik i det offentlige rum, over mindre færdselslovsovertrædelser til straffelovsovertrædelser. Noget er kriminel adfærd, andet er generende, asocial adfærd. Man kan argumentere for, at uorden og kriminalitet ikke er væsensforskellige, men egentlig bare placeret forskellige steder på *the continuum of disorder*, som går fra mindre former for uorden som fx offentlig beruselse og gadeuorden i bred forstand til grov vold og lignende alvorlig kriminalitet (Scherg,2016:94-95). Jeg følger denne betragtning og sætter ikke en grænse imellem uorden og kriminalitet – begge fænomener er udtryk for afvigelse.

1.7 Specialets forskningsdesign – det kvalitative casestudium

Jeg har valgt at fokusere på en enkelt undersøgelsesenhed, problematikken på Aarhus Ø i sommerhalvåret 2020, som er afgrænset både i tid og rum. I den forbindelse kan beboerne, medierne osv. betragtes som underenheder på forskellige niveauer (ibid.:74-75). Politiet og kommunen repræsenterer myndighederne, hvorimod interviews med individuelle beboere tager udgangspunkt i deres egen opfattelse. Havde der fx været en årrække med tilbagevendende problemer, kunne det være relevant at anlægge en komparativ vinkel og sammenligne to eller flere år for at se, om der skulle være variation indenfor fænomenet. Ligeledes kunne man have sammenlignet en tilsvarende problematik fra København med Aarhus Ø. Et projekts design vil imidlertid altid være et spørgsmål om til- og fravalg på baggrund af forhåndenværende ressourcer (ibid.:70-71), og jeg har vurderet det hensigtsmæssigt at holde mig til en enkelt case.

Dette speciale tager sit udgangspunkt primært i det teorifortolkende casedesign, hvor man med udgangspunkt i etableret teori kommer med ny empirisk viden (Antoft & Salomonsen, 2012:33-34). Med specialets semistrukturerede interviews og anvendelse af teori om utryghed vil jeg nuancere forståelsen af problematikken på Aarhus Ø og anvendelsen af teorien om moralsk panik i et lokalt perspektiv. Der vil også være et element af det teoritestende casedesign, idet jeg i et vist omfang vil holde teori imod empiri for at se, hvor godt de spiller sammen.

Jeg vil primært arbejde deduktivt, idet jeg tager afsæt i eksisterende teori (Andersen et al., 2012:73). Jeg har således ud fra mit teoretiske ståsted forestillinger om, hvad jeg kan forvente at se i undersøgelsen. Jeg vil ikke formulere konkrete hypoteser og teste deres gyldighed på empirien, men derimod anlægge en bredere tilgang, hvor jeg med udgangspunkt i teori vil udlede forskellige fortællinger, som tilsammen kan tegne et billede af, hvad der har været på spil. Der er således også induktive elementer, hvor jeg har et mere eksplorativt sigte. Det vil komme i spil ifm. de semistrukturerede interviews.

Analysedelen vil tage udgangspunkt i teorien om *moralsk panik*, hvor jeg belyser, hvordan denne teoritilgang kan bidrage til at belyse specialets problemformulering, jf. afsnit 1.3. Jeg vil her inddrage mediedækningen og herunder belyse *framingen* af episoderne og brugen af forskellige diskursive virkemidler.

I begrebet *moralsk panik* ligger en risiko for at tildele visse handlinger og opfattelser en negativ betydning. I den forbindelse er det vigtigt, at man som forsker forsøger at forstå de involveredes måde at se tingene på uden at komme til at dømme deres opfattelse eller motiver (Thompson,1998:27). *Moralsk panik* er således én teoretisk analysevinkel og byder på en mulig forklaringsramme, men der kan også være andre ting på spil.

Jeg vil derfor inddrage *teori om utryghed* og analysere beboernes fortællinger om problematikken. Utryghed har mærkbare negative konsekvenser for både de mennesker, der oplever den, og for de byområder, hvor utrygheden finder sted. Det kan indlede en negativ spiral med mere uorden og kriminalitet, som igen skaber mere utryghed, og som fx kan medføre, at beboere flytter væk (Scherg,2019:21). Det er således relevant at inddrage et beboerperspektiv.

Teoretisk fortolkning bidrager til, at det empiriske materiale ikke blot organiseres, men også simplificeres, og det er derfor vigtigt at have flere begrebsmæssige rammer for at åbne op for andre vinkler (Antoft & Salomonsen,2012:40). Min analyse vil således orientere sig omkring de to perspektiver, moralsk panik og utryghed.

1.8 Videnskabsteoretiske overvejelser - socialkonstruktivisme

Jeg har i afsnit 1.4.1 berørt de sproglige symboliserings- og definitionsprocesser, der kan siges at finde sted ift. forståelsen af omverdenen, sociale fænomener og konstitutionen af afvigelse. Min hensigt er bl.a. at belyse *framingen* af problematikken på Aarhus Ø, og jeg har dermed videnskabsteoretisk placeret mig indenfor *socialkonstruktivisme*.

I forhold til opfattelsen af virkelighed – ontologien – er grundantagelsen i socialkonstruktivismen, at alle sociale fænomener er socialt konstruerede og skabes i bestemte sociale kontekster (Christensen, 2015:45-46). Det vil sige, at definitionen af en problematik som den på Aarhus Ø afhænger af den sociale kontekst, hvorfra den beskues. Nogle vil måske anse de unges adfærd som udtryk for et normbrud, mens andre betragter det som en del af bylivet. Denne vurdering kunne tænkes at være afhængig af, hvorvidt beskueren selv har problematikken inde på livet, eller betragter den udefra, ligesom det kan være et generationsspørgsmål.

Erkendelsen af omverdenen – epistemologien – og dermed også de definitioner vi sætter på sociale fænomener, er afhængige af et socialt samspil mellem mennesker, idet viden skabes i menneskelig interaktion. Dermed er sproget også centralt. Denne betragtning skal ses i tråd med *afvigelse*, som spiller en central rolle i specialet, jf. afsnit 1.6.1. Berger & Luckmann påpeger, at samtalen er det vigtigste instrument for individets opretholdelse, modificering og genskabelse af virkeligheden – sproget realiserer verden og skaber orden ved fx at definere andres adfærd (1966:193-194).

Berger & Luckmann belyser desuden den sociale interaktion mellem mennesker i hverdagslivet og beskriver, hvordan vores opfattelse af og interaktion med *den anden* påvirkes af gensidige typifikationer, mønstre, som vi danner ud fra de tilgængelige kendetegn, vi modtager i mødet med den anden. Opfatter man indledningsvist vedkommende som fjendtlig, vil det definere den sociale relation, men kommer man tættere på hinanden, kan mønstrene blive modificeret, og relationen vil måske ændre karakter. Omvendt er det nemmere at opretholde den indledningsvise opfattelse, som måske i virkeligheden kan være en fejlfortolkning, hvis vores relation forbliver fjern (ibid.:66-68). Hvis *den anden* typificeres som "bandemedlem", vil hans adfærd blive udlagt som et resultat af denne typifikation. Ligeledes vil såvel direkte som indirekte tidligere erfaringer have en betydning for karakteren af interaktionen (ibid.:70). Den sociale virkelighed i hverdagslivet

opfattes således gennem et væld af typifikationer, som bliver mere og mere anonyme, jo længere de fjerner sig fra det "her og nu", hvor man står ansigt til ansigt.

Ved at belyse *framingen* af problematikken på Aarhus Ø vil jeg analysere, hvilke blikke der anlægges i det omkringværende samfund. Valget af empiri og metode understøtter den hensigt, da jeg ved at vælge en diskursanalytisk inspireret tilgang til medieartikler og ved at belyse nogle af beboernes opfattelser gennem kvalitative interviews vil forsøge at vise, hvilke vidensregimer der træder frem, og hvordan de kan supplere hinanden i definitionen af det afvigende.

Jeg anlægger samtidig implicit et kritisk perspektiv, idet jeg ved at demaskere den fremherskende diskurs kan medvirke til refleksion over de sociologiske processer, der ligger til grund for diskursen. Det skal her bemærkes, at afdækningen af virkeligheden altid vil være en *fortolkning* af denne og ikke en endegyldig sandhed, da forskeren er en aktiv og dermed også medskabende deltager (Rasborg,2014:431).

KAPITEL 2. TEORETISKE PERSPEKTIVER

Jeg vil her folde teorierne ud og redegøre for de elementer, der er relevante for analysen. Teorivalget skal ikke opfattes som modpoler, men snarere som elementer, der tilsammen skal bibringe en større forståelse af casen. Teorien om moralsk panik og teori om utryghed kan desuden siges at være forbundne af frygt, idet moralsk panik har et element af frygt i sin kerne (Thompson,1998:13).

2.1 Moralsk panik

Studiet af moralsk panik er ikke et nyt fænomen. Det blev oprindeligt udviklet af Stanley Cohen (1972), som lancerede begrebet som en måde at karakterisere reaktionen hos medier, offentligheden og myndigheder ift. den uro, som grupper af unge forårsagede i den sydengelske by Clacton i midten af 60'erne. Forud for Cohen har der dog været andre, som har beskæftiget sig med afvigelse, stigmatisering og sociale problemer, fx Howard Becker (1963), der understreger det, han kalder morallobbyisters rolle i definitionen af adfærd og individer, som enten afvigende eller kriminelle (Thompson,1998:30). Cohens tilgang videreudvikler dels Beckers idéer om stemplingsperspektivet, men også Jock Youngs tanker (1971) om en form for spiral, hvor kontrolkulturen, mediernes bevågenhed og stereotypiseringen forstærker hinanden (Pollack,2016:81-82).

2.1.1 Definition på moralsk panik

Flere forskere har fokuseret på forskellige kendetegn ved moralsk panik, ligesom begrebsrammen er anvendt i mange forskningssammenhænge. Andre har efterfølgende videreudviklet teorien som fx Goode & Ben-Yehuda (2009) og Thompson (1998), der ser nærmere på fænomenet med særlig betoning af mediernes rolle. Med Cohens egne ord er moralsk panik:

"En tilstand, episode, person eller gruppe af personer vokser frem for at blive defineret som en trussel overfor samfundets værdier og interesser; dens natur præsenteres på en stiliseret og stereotypisk facon af massemedierne; de moralske barrikader bemandes af redaktører, biskopper, politikere og andre rettænkende..." (Cohen,1972:9).

Flere elementer er gennemgående hos forskerne – at der skal være stærk *bekymring* over en bestemt gruppe eller kategori af mennesker, og at der eksisterer et forstærket niveau af

fjendtlighed overfor denne gruppe, som man betragter som en trussel. Samtidig er der et element af *omskiftelighed*, der er ensbetydende med, at tilfælde af moralsk panik pludseligt vil dukke op og lige så hurtigt forsvinder igen. Endeligt er der et spørgsmål om *proportionalitet*, altså at såvel opfattelsen af truslen som reaktionen på den er "ude af proportioner" (Thompson,1998:27).

Goode og Ben-Yehuda opstiller i tråd med Thompson fem konkrete kriterier, som med fordel kan anvendes som tjekliste. Skal man kunne karakterisere et socialt fænomen som moralsk panik, skal disse fem punkter være til stede:

- **Bekymring:** Der skal være et forøget niveau af bekymring over en bestemt afvigende gruppe. Denne bekymring skal manifestere sig eller være målbar i en eller anden form som fx mediebevågenhed, foreslået lovgivning eller antallet af anholdelser og straffesager. Moralsk panik medfører som regel udbredt utryghed (2009:37).
- **Fjendtlighed:** Der skal være en grad af fjendtlighed overfor den afvigende gruppe, hvis medlemmer betegnes som en fjende af det øvrige, respektable samfund, og hvis adfærd karakteriseres som en trussel imod de værdier eller interesser, som størstedelen af det øvrige samfund deler. Der skabes en opsplitning mellem "dem" og "os" og i denne dikotomisering skabes stereotypen, *the folk devil*, afvigeren (ibid.: 38). Gruppen fremstilles typisk som unuanceret og uden individuelle karaktertræk (Cohen,1972:20).
- **Konsensus:** Der skal i hele eller i bestemte dele af samfundet det forefindes en vis konsensus om, at truslen er reel, og at den er forårsaget af afvigergruppens adfærd. Det behøver ikke nødvendigvis at være et flertal, der deler dette synspunkt. Moralsk panik kan komme i flere størrelser og omfatte enkelte grupper uden nødvendigvis at være altfavnende (Goode & Ben-Yehuda,2009:38-39).

- **Disproportionalitet:** I moralsk panik ligger implicit et element af overdrivelse, og at offentlighedens bekymring er større, end virkeligheden reelt kan bære ift. truslen eller farens objektive skadevirkning. Disproportionalitet er et kardinalpunkt i moralsk panik, idet fraværet af dette udelukker moralsk panik (ibid.:40-41). Det er dog ikke altid nemt at finde fuldstændigt skudsikre og objektivt målbare indikationer på disproportionalitet i situationer, der betegnes som moralsk panik, idet der også kan lægges mere subjektive faktorer til grund (Thompson,1998:28).
- **Flygtighed:** Situationer med moralsk panik kan forsvinde lige så pludseligt, som de dukker op. Typisk kan det kollektive bekymringsniveau ikke holde ved igennem længere tid. Nogle gange forsvinder diskussionen helt fra radaren, andre gange ligger den latent for så fra tid til anden at blusse op (2009:42-43).

En væsentlig aktør i denne kategorisering af den afvigende gruppe er medierne, som almindeligvis afsætter en del plads til det afvigende og kriminalitet (Cohen,1972:10). Det er dog vigtigt at bemærke, at den sociale reaktion ikke udelukkende beror på medierne, men at der også er en indledende reaktion fra såvel de mennesker, som er direkte vidner til den kritiserede adfærd, som fra kontrolsystemet, typisk politiet (Marsh & Melville,2011:4).

2.1.2 Mediernes rolle - diskursive praksisser

Thompson anvender det Foucault-inspirerede begreb *diskursive formationer*, hvorved man ifm. moralsk panik i samfundet kan kæde forskellige fænomener sammen til en frygtdiskurs. Ifølge Foucault er diskurs "*... en samling udsagn, som stiller et sprog til rådighed, med hvilket man kan tale om – altså en måde at fremsætte – viden om et bestemt emne...*"

(Thompson,1998:40). En ny udvikling bliver således læst ind i en eksisterende diskursiv formation, så at de tilsammen forstærker risici og skaber moralsk panik.

Sammen med *claims-makers* bærer medierne ved til bålet ved at forstærke de afvigelser, som de gennem fx artikler visualiserer overfor offentligheden. Når forskellige udsagn refererer til det samme objekt, har den samme stil og understøtter en strategi, så hører de til den samme diskursive formation (ibid.:12). Der foregår således en symboliseringsproces, hvor bestemte kendetegn får bestemte betydninger: "*Et ord (læderjakke) bliver symbolet på en bestemt status (kriminell eller afvigende); objekter (håret, tøjet) symboliserer det ord; genstandene i sig selv bliver symboler for denne tilstand*" (Cohen,1972:37).

Denne symbolisering finder især sted i mediernes fremstilling af en given problemstilling. Cohen betegner det som *forvrængning*, hvor stilen og måden, hvorpå en sag fremlægges, bidrager til at fremmane et ensidigt og sensationspræget indtryk. Begivenheder, som måske før blot ville blive nævnt i en notits, bliver nu tilskrevet den dagsordenssættende problemstilling. Som resultat af dette presser offentligheden på for fx mere politikontrol. Der eksisterer samtidigt et institutionelt spil mellem medierne og offentligheden. Aktører udenfor medierne kan drage nytte af mediernes konstruerede panik – som fx politikere der får mulighed for at udvise empati, handlekraft og beslutsomhed overfor vælgerne (Pollack,2016:320). Andre aktører kunne være politiet, aktivistgrupper eller *moralske entreprenører*, som på den ene eller anden måde kan fremme deres dagsorden. Medierne skaber på den måde en bestemt fortolkningsramme, som også andre kan drage nytte af (Thompson,1998:48-50) (Goode & Ben-Yehuda,2009:90).

I forhold til begrebet *moralske entreprenører* refererer Cohen til Becker og betegner dem som personer, der kan drage fordel af den medieskabte følelse af, at "nogen må gøre noget" til i offentlighedens øjne at fremme en bestemt løsning på eller en bestemt håndhævelse af den sociale problematik (Cohen,1972:10) (Becker,1963:122). Det er udtryk for en instrumentel brug af medierne til at fremme et bestemt *claim*.

Med Youngs ord kan medierne således siges at fremføre et narrativ, som både pirrer og fordømmer, giver en forklaringsramme, men også forstørrer problemet. Det skaber en spiral af offentlig bekymring og indignation, der lægger pres på kontrolorganerne som fx politi og andre myndigheder, hvilket på baggrund af en mere eller mindre fiktiv fremstillet kriminalitetsbølge kan forværre problemet gennem *deviancy amplification*, altså forstærkning af afvigelse (2009:6). Denne forstærkning kan bidrage til panikken, hvis fx lovgiver strammer lovgivningen, eller myndighederne farer ekstra hårdt frem.

2.2 Utryghed

I det følgende afsnit læner jeg mig op ad Rune Scherg, som i ph.d.-afhandlingen "Utrygheden finder sted" (2016) undersøger utrygheden ved kriminalitet med fokus på utryghedens rumlige dimensioner og miljømæssige årsager. Han har en diskussion af de forskellige teoretiske perspektiver og har et konkret præventivt perspektiv, som med fordel kan bruges på denne case.

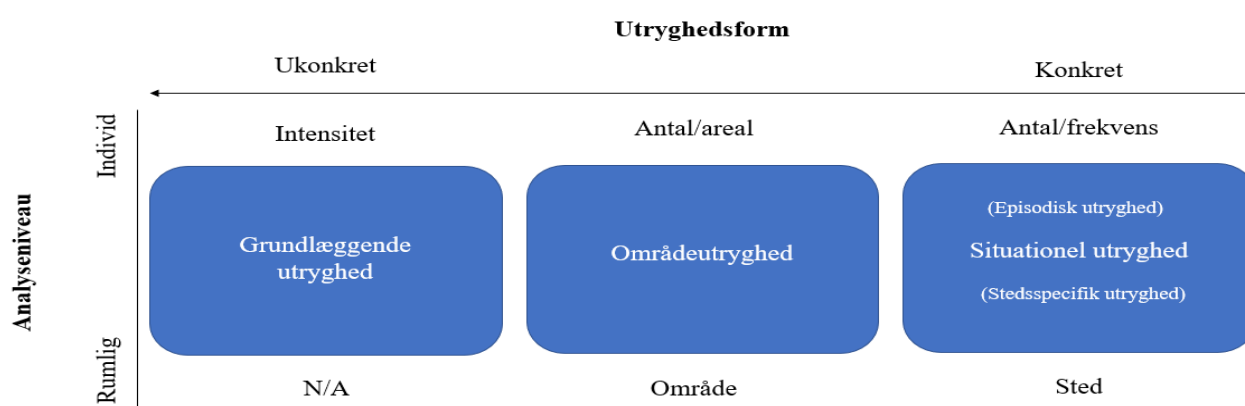
Ud fra en viktimologisk, individorienteret tilgang kan utryghed have to sider, jf. de engelske termer *expressions of fear* og *experiences of fear* (Scherg, 2016:46-48). Det kan dels være en grundlæggende tilstand af bekymring eller ængstelse, dels kan det bestå af konkrete oplevelser af utryghed. Utryghed som bekymring eller ængstelse er en mere diffus størrelse, altså en underliggende følelse af uro. Den konkrete utryghed er relateret til et objekt og udløses af en konkret trussel, hvor man momentvist er utryg ved noget. Intensiteten af begge kan variere (ibid.:47-48).

Den miljøkriminologiske tilgang kan også inddeles i to kategorier – den områdespecifikke og den stedsspecifikke utryghed. Den første beskæftiger sig med en mere underliggende og ofte uskarp fornemmelse af, hvor i byen eller lokalområdet, der er utrygt. Denne form for utryghed er ikke nødvendigvis forbundet med specifikke erfaringer, men mere på

generaliseret viden – en *opfattelse af eksisterende fordomme* (ibid.:52). Det kan komme til udtryk i en bredere oplevelse af farlighed, som ikke nødvendigvis knytter sig til kriminalitet, men i lige så høj grad til frygten for uorden, det fremmedartede og det moralsk afvigende (ibid.).

Den stedsspecifikke utryghed knytter sig til frygten for en umiddelbar trussel, som er knyttet til et konkret sted. Grundlæggende forstås denne form for utryghed som et resultat af individers scanning af deres umiddelbare nærmiljø efter tegn og symboler på farer og er således af kortvarig karakter afgrænset i tid og rum (ibid.:53). Scherg kombinerer de forskellige utryghedstypologier og slår den individorienterede, momentvise typologi sammen med den stedspecifikke og kalder den for den *situationelle utryghed*. Han definerer den som: "... konkrete oplevelser af utryghed, der kan afgrænses i tid og rum og konceptuelt kan ses som en hændelse eller begivenhed på linje med andre hændelser såsom udsathed for kriminalitet" (2016:56). Scherg sammenfatter visuelt typologierne således:

Figur 2: Utryghedstypologier

Kilde: Scherg (2016)

Områdeutrygheden og den situationelle utryghed kan begge knyttes til både steder og individer. Den afgørende dimension er, hvorvidt utrygheden er konkret eller ukonkret. Som anført er den situationelle utryghed en integrering af den stedsspecifikke utryghed, når der ses på det rumlige niveau, og den momentvise, episodiske utryghed, når det gælder det individuelle niveau. Den grundlæggende utryghed kan ikke meningsfyldt sættes i relation til det rumlige analyseniveau (ibid.:57).

I forhold til problematikken på Aarhus Ø byder både det viktimologiske perspektiv og den miljømæssige tilgang på interessante elementer, som kan anvendes til analyse.

2.2.1 Utryghedens årsager

Det miljømæssige nabolagsperspektiv er kendetegnet ved et fokus på, hvordan områdemæssige forhold i nabolaget påvirker følelsen af utryghed. Disse forklaringer har primært været at finde indenfor tilgangen om *social desorganisation* (ibid.:60).

Endvidere er det såkaldte *opportunity-perspektiv* interessant, idet det udover miljømæssige elementer også indeholder individelementer. Samtidig byder perspektivet på en konkret analyseramme, som er anvendelig i en praktisk, analytisk problemstilling og derfor vurderes som velegnet til en problematik som den på Aarhus Ø.

Scherg fremfører, at det er oplagt at lade perspektivet om social desorganisering og opportunity-perspektivet supplere hinanden (ibid.:112-113).

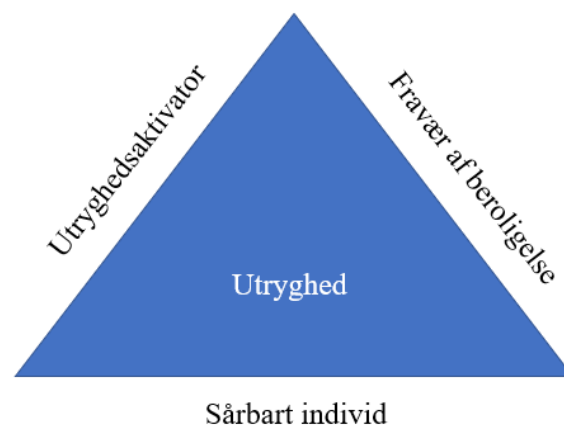
2.2.1.1 Opportunity-perspektivet

Dette perspektiv er interessant, idet det trods sit udspring i viktimologisk teori med individet i fokus også omfatter miljømæssige vinkler på utryghed. Fokus er her på, hvordan

individets livsstil, forekomsten af kriminalitet og uorden samt tilstedeværelsen af forskellige utryghedsgenererende byfunktioner på områdeniveau (*opportunity-faktorer*) skaber muligheder for utryghed (ibid.: 60-61).

Centralt står den konkrete situation, hvor utrygheden finder sted, og inspireret af Cohen & Felsons *Rutineaktivitetsteori* (1979) kan man sige, at *"utryghed opstår, når der er muligheder for utryghed, som er givet ved et sammenfald af et sårbart individ i kombination med en utryghedsaktivator på et sted under fravær af "beroligelse"* (ibid.: 83). Det kan visualiseres med den såkaldte "utryghedstrekant:

Figur 3: Utryghedstrekanten

Kilde: Scherg (2016)

Et *sårbart individ* kan fx være en person, der tidligere har været offer for kriminalitet. Det kan også være ældre mennesker, der har svært ved at finde vej i en digitaliseret verden, eller en person, der lige er flyttet til byen og ikke kender nærområdet og de sociale koder. Indirekte viktimisering, altså at man fx kender en, der har været udsat for kriminalitet, kan også være en faktor for utryghedsfølelsen, idet man på den baggrund gør sig allehånde forestillinger om, hvad man selv risikerer (Hale, 1996:28).

En *utryghedsaktivator* er en byfunktion eller en bestemt fysisk indretning af byrummet, som enten tiltrækker utryghedsskabende personer eller på grund af indretningen øger oplevelsen af udsathed eller kontroltab og derved også følelsen af utryghed. Det kunne konkret være et område med herberger for hjemløse eller et knudepunkt som tiltrækker bestemte, "skræmmende" mennesker (Scherg,2016:95-96). Oplevelsen af kontroltab handler om, hvorvidt individet har mulighed for at tage styringen ift. utrygheden og agere overfor den oplevede trussel (ibid.:70) ved fx at alarmere politiet eller købe en alarm.

Beroligelse (reassurance) dækker over synlige tegn på kontrol. Det kunne være private vagter, politipatruljer eller frivillige som Natteravnene. Det er nok især ift. den situationelle utryghed, at det gør sig gældende, altså konkrete oplevelser af utryghed afgrænset i tid og rum, jf. figur 2 (ibid.:109). Det skal dog bemærkes, at en øget polititilstedeværelse også kan have den modsatte effekt og faktisk øge utrygheden, idet det kan opfattes som et udtryk for tilstedeværelsen af kriminalitet (ibid.:102).

Scherg bemærker, at *opportunity-perspektivet* tyder på at have en stigende værdi som forklaringsramme, jo mere utrygheden forholdes til noget konkret som en specifik lokation, og når konkrete muligheder for utryghed som uorden og tilstedeværelse af utryghedsaktivatorer manifesterer sig (ibid.:319).

2.2.1.2 Perspektivet om social desorganisation

Social desorganisation kan defineres som "... *lokalsamfundets manglende evne til at realisere beboernes fælles værdier eller løse fælles oplevede problemstillinger*" (Bursik,1988:521). Det vil sige, at fællesskabsfølelse og evnen til at løse problemer i samlet flok er centrale elementer. Det er ofte en tilgang, som anvendes ift. socialt udsatte boligområder, men kunne også tænkes at have relevans i en analyse ift. problematikken på Aarhus Ø.

Tre teser udgør de primære forklaringer på utryghedens opståen:

- **Kulturel heterogenitet:** Det centrale i denne tese er, at utryghed er nært forbundet med frygten for "det fremmede", og at en stor etnisk, kulturel og social forskellighed i et lokalsamfund kan medføre utryghed. Utrygheden vil således kunne opstå, når man lever tæt sammen med befolkningsgrupper, som er kulturelt, etnisk og socialt fremmede for en, og forståelse for fx bestemt adfærd eller sprogbrug ikke er til stede. Denne fremmedhed kan også have et generationelt aspekt, altså have sit udgangspunkt i fremmedhed mellem ældre og unge (Scherg,2016:73).
- **Social disintegration:** Manglende social integration kan ligeledes være en faktor ift. utryghedens opståen. Kvarterer med en høj grad af integration har også bedre muligheder for at stille et kollektivt svar på benene over for kriminalitet, hvilket kan reducere følelsen af utryghed (Bursik & Grasmick,1988:8). Social integration kan bidrage til at reducere: "*... not only the numbers of strangers on the street but the strangeness of the street*" (Hale,1996:37). Aktiv deltagelse i et lokalsamfunds aktiviteter og liv kan således bidrage til at mindske utrygheden (ibid.).
- **Uorden:** Utrygheden kan endvidere være en symbolsk reaktion på en række fysiske faktorer, der som udgangspunkt ikke er relaterede til kriminalitet, men snarere kan opfattes som uorden. Det kunne være grupper af unge, der "hænger ud", hærværk, offentlig beruselse og salg af stoffer, hvilket kan opfattes som en trussel imod den bestående orden (ibid.:10-11). Dette kan desuden tolkes som et udtryk for, at fællesskabet ikke magter at håndtere problemerne (Scherg,2016:81). Den personlige sårbarhed kan blive forstærket ved sådanne dynamikker i nærområdet, fx hvis man er flyttet til for nyligt og ikke har oplevet sådanne fænomener tidligere (Bursik & Grasmick,1988:12).

Scherg bemærker, at *social desorganisation* er en central forklaringsramme til forståelsen af utryghed ift. både den individuelle grundlæggende utryghed og den stedsspecifikke utryghed (2016:317-318).

KAPITEL 3. METODISKE OVERVEJELSER

Her beskrives mine overvejelser omkring metodevalget ift. de tre typer empiri – mediedækningen, anmeldelsesdata og interviews.

Jeg vil i indsamlingen og behandlingen af data benytte mig af forskellige metodiske indgangsvinkler, om end den overordnede vinkel er kvalitativ. De kvalitative forskningsmetoder og tilgange er sat i verden for at kaste lys over menneskelige oplevelser og det sociale liv (Brinkmann & Tanggaard, 2010:17) og er derfor oplagte tilgange ifm. med dette speciale, hvor fokus netop er på sociale aspekter og processer. Denne metodetriadning og inddragelse af forskellige datakilder styrker mine konklusioner, da jeg belyser problemfeltet fra forskellige vinkler (Emmenegger & Klemmensen, 2012:426), fx ved at inddrage både interviews fra beboere og anmeldelsesdata.

De undersøgelsesmetoder, jeg vil gøre brug af, er nærmere bestemt en analyse inspireret af diskursteori ifm. medieartiklerne, en deskriptiv tilgang til anmeldelsesdata og semistrukturerede personinterviews. Dette er primært drevet af det empiriske materiales karakter, men er også udtryk for, at jeg vil belyse problematikens facetter fra forskellige vinkler, jf. figur 1.

Jeg vil indledningsvist belyse forskellige generelle metodiske betragtninger ved kvalitativ metode og dernæst forholde mig mere detaljeret til de anførte undersøgelsesformer.

3.1 Generelle metodiske betragtninger

3.1.1 Min forforståelse

Forforståelse kan defineres som *"... en forudgående forståelse hos forskeren, der på den ene side gør det muligt at forstå en tekst, men som på den anden side også vil kunne påvirke udlægningen af meningen med teksten"* (Elklit & Jensen, 2012:119). Megen samfundsvidenskabelig forskning tydeliggør forskerens forforståelse for et givet problemfelt ud fra den betragtning, at man således skal undgå at vælge data og teori, som er i overensstemmelse med de indledningsvise forventninger (ibid.).

Forforståelse kan inddeles i tre elementer: De teoretiske forestillinger, som man måtte have om emnet, den konkrete empiri man på forhånd har kendskab til, og de generelle indledningsvise forestillinger om kausale sammenhænge. Det er kun de to første, der bør have indflydelse på udvælgelse af data (ibid.).

I min undersøgelse er det relevant at påpege, at jeg har en arbejdsmæssig baggrund som politiassistent i Aarhus. I sommeren 2020 medførte situationen med coronavirus dog, at det udfarende personale var skarpt adskilt fra den afdeling, hvor jeg sidder. Jeg har således ikke selv været involveret i indsatsen på Aarhus Ø og kender ikke mere til problematikken, end hvad man har kunnet læse i medierne.

Forudgående viden er dog ikke udelukkende en faktor, man skal være på vagt overfor, men også noget, man bør tilstræbe at have. En vis mængde viden er derimod ønskværdigt at have på forhånd, så man fx ikke lader sig spille af banen af en vidende interviewperson eller overser relevante problemstillinger og stiller de forkerte spørgsmål (Harrits et al., 2012:152). I forbindelse med ekspertinterviews, hvor interviewpersonen har en bestemt faglig indgangsvinkel, som man vil belyse, skal man være opmærksom på denne problematik og

gøre sit forarbejde ordentligt for at være i stand til at stille kritiske spørgsmål (Brinkmann & Tanggaard,2010:34).

I dette tilfælde er min egen viden om politiets arbejdsmetoder en faktor, der kan bidrage positivt ifm. med interviewet med vicepolitiinspektøren, ligesom jeg kan bibringe en dybere forståelse for anmeldelsestallene. En forsker uden større kendskab til politiet ville således skulle bruge energi på først at tilegne sig den relevante viden, hvilket tager tid fra forskningsprocessen.

Kan der være en risiko for, at jeg på grund af min arbejdsmæssige rolle for ukritisk, idet der kan være en vis form for ubalance mellem forskerrollen og min institutionelle loyalitet som politiassistent? Det anser jeg ikke som en risiko, idet politiet godt kan forholde sig til eventuel kritik, såfremt det fremføres på en konstruktiv facon, og et speciale må vel siges at være en ganske kvalificeret platform. Ved således indledningsvist at være bevidst om denne potentielle faldgrube har jeg i hvert fald taget første skridt i retning af at undgå den.

Det skal i øvrigt bemærkes, at Østjyllands Politi har ønsket at indgå en formel samarbejdsaftale. I aftalen er specificeret, at politiet skal gennemlæse de afsnit, hvortil de har bidraget. Der er ingen krav om fortrolighedsstempling af specialet.

3.1.2 Forskerens rolle og etiske spørgsmål

I interviewsituationen kan forskerens rolle komme i spil. Her er risikoen, at jeg kommer til at berøre personlige oplevelser ifm. utryghed hos de interviewede beboere, som måske kan være ubehagelige at genkalde sig. I selve interviewsituationen stiller det krav til interviewerens om at kunne "lodde stemningen" og skifte emne, hvis det opleves som påkrævet. På den anden side kan det netop være i den situation, at der kommer interessant og relevant viden frem. Det er således en balancegang, man skal iagttage, men som vel egentlig bedst kan håndteres ved hjælp af aktiv, empatisk lytning (Harrits et al.,2012:158).

3.1.3 Udvælgelse af interviewpersoner

Jeg vil her redegøre for mine overvejelser ifm. udvælgelsen af interviewpersonerne – Fællesrådsformanden, politiets leder af indsatsen og to beboere. Det kaldes *purposive sampling* (Abrams, 2010:542); altså en udvælgelse som sker ud fra en indledende betragtning om, hvem der kan forventes at bidrage med relevant information.

Fællesrådsformanden har udtalt sig omkring problematikken i medierne, og som formand indtager han en mere overordnet rolle ift. beboerperspektivet og kan forventes at kunne formidle flere sider af sagen. Han vil endvidere kunne sætte ord på områdets befolkningsmæssige og sociale beskaffenhed, idet det har været svært at finde deskriptivt datamateriale, der kommer tættere på end kommuneniveau. Han er desuden selv beboer i området.

I forhold til vicepolitiinspektøren har jeg haft fordel af at kunne tage personlig kontakt. Ud fra en uformel telefonisk samtale, som jeg har haft med ham forud for specialeopstarten, er det min forventning, at han vil kunne sige noget om dels problematikkenes beskaffenhed og politiets opgaveløsning i området, men også den rolle politiet som myndighed indtager ift. medier og borgere. Han vil samtidig kunne sætte nogle politimæssige nuancer på tallene fra opgørelsesrapporten.

I forhold til beboerne er en individnær fortælling relevant for specialets del omkring utryghed. De kan komme med en personlig indgangsvinkel til utryghedsperspektivet, men vil antageligt også kunne sætte ord på fx områdets sociale sammenhængskraft, hvilket er relevant for *social desorganisation*. Jeg har anvendt mit netværk som udgangspunkt, men har ikke noget personligt kendskab til de interviewede beboere. Aldersmæssigt er der ret stor spredning imellem dem.

Jeg har forsøgt at få et interview sat i stand med byrådspolitikeren Rabih Azad-Ahmad, der er kommunens Rådmand for Kultur og Borgerservice. I medierne har jeg kunnet se, at han

har været aktiv ifm. afholdelse af beboermøde på Aarhus Ø. Jeg har aldrig fået svar tilbage, hvorfor jeg ikke har forfulgt det yderligere ud fra en betragtning om, at jeg trods alt har en myndighedsvinkel gennem politiet.

Et tilbagevendende spørgsmål er, hvor mange interviewpersoner, der skal inkluderes i en undersøgelse. En god rettesnor er, når man når det såkaldte *mætningspunkt*, altså at man simpelthen har fået svar på det, man ønsker at vide, og et ekstra interview derfor ikke vil bidrage med ny viden (Kvale & Brinkmann, 2014:166). Man kan således argumentere for, at jeg burde inkludere flere beboere for at komme tættere på mætningspunktet. Der er dog også et ressourceelement med i mine overvejelser, idet interviews er en af flere metodiske tilgange, jeg gør brug af. Det er bedre at få gennemarbejdet sit materiale end at stå med en masse empiri i form af ubearbejdede interviews og ende med en "forendetung" undersøgelse, fordi tiden ikke er til ordentlig analyse (Andersen et al., 2012:70).

3.1.4 Spørgsmålet om anonymitet

Den ene beboer gav ved den indledende samtale udtryk for, at vedkommende ønskede at være anonym, idet det var "en betændt konflikt". Beskyttelse af informanter ifm. kvalitativ forskning er en central forpligtigelse (Bengtsson & Mølholt, 2020:194), og jeg vil nødigt være skyld i, at en interviewperson fik problemer på baggrund af deltagelsen. Det er samtidig også vigtigt at sikre de rette betingelser for et godt interview og ved at få anonymitet, har vedkommende den bekymring mindre ift. at kunne fortælle frit. Havde det ikke kunnet lade sig gøre, ville undersøgelsen sandsynligvis have haft problemer med målingsvaliditeten, idet jeg ikke havde fået valide svar på de stillede spørgsmål (Harrits et al., 2012:149). Den anden beboer ønskede ikke anonymitet, men jeg har valgt at gøre det alligevel ud fra betragtningen om "den betændte konflikt".

3.1.5 Fravalg

I et projekt vil der altid skulle vælges noget fra. En oplagt metode i en case som denne, hvor forskningsobjektet er adfærd i et afgrænset geografisk område, ville være en form for feltstudie, fx i form af deltagerobservation. Altså at jeg selv gik ned på Aarhus Ø og så, hvordan fx grupperne af unge agerede, og hvordan andre mennesker forholdt sig til dem. Man kunne også se på, hvordan politiet løste opgaverne ift. de unge. Observation er oplagt til at følge, hvordan mennesker handler i forskellige sammenhænge, men idet problematikken på Aarhus Ø primært udspænder sig i sommerperioden, er det ikke tidsmæssigt muligt.

Netop *de unge* vil ligeledes være en interessant vinkel at belyse. Udover det problematiske i specialets tidsmæssige placering vil en sådan vinkel også blive besværliggjort af, at det ikke umiddelbart står klart, hvem grupperne af unge er. Det at få kontakt til dem er således ikke bare noget, man lige gør. De sociale medier kunne dog være en indgangsvinkel, idet man kunne lave opslag, hvor man forsøgte at komme i kontakt med unge, der havde oplevet at blive konfronteret af politiet, vagter eller beboere på Aarhus Ø sidste sommer. Men det ville være en tidskrævende og formentlig også usikker proces. Et studie af de unge er dog afgjort en vinkel, som kunne tjene til at skabe en større forståelse af, hvad der er på spil og kunne måske også give nogle forebyggende perspektiver.

Efter at have redegjort for forskellige generelle metodiske overvejelser vil jeg i det følgende gå nærmere ind i de specifikke metodiske tilgange, jeg vil anvende i min dataindsamling.

3.2 Mediernes *framing* og diskursteori

Som visualiseret i figur 1 vil jeg analysere, hvordan beboernes *claims* omkring de unges adfærd og den deraf følgende utryghed fremstilles og *frames* i mediernes artikler. Jeg vil i

analysen særligt belyse, hvordan konstruktionen af begrebet *the folk devil* ifm. moralsk panik kommer til udtryk i mediernes dækning. *Diskursive praksisser* er centrale i skabelsen af den frygtdiskurs, der kendetegner tilfælde af moralsk panik (Thompson,1998:40). Fundamentet for min analyse her er diskursteori, jf. Laclau & Mouffe.

Jeg vil ikke udføre en fuldstændig diskursanalyse, men vil lade mig inspirere af Laclau & Mouffes begrebsapparat. Den primære årsag til dette valg er, at det drejer sig om en af flere metodiske tilgange, hvorfor jeg ikke har tiden eller pladsen til at lade det blive for omfattende. Mit fokus vil være på selve konstruktionen af diskursen, altså hvilke betydninger den diskursive konstruktion indeholder og ikke indeholder (Bom,2017:68).

3.2.1 Diskurser – en bestemt forståelse af sociale fænomener

Diskursbegrebet tager sit udgangspunkt i, at vores måder at tale på ikke er et spejlbillede af omverdenen, identitet og sociale relationer, men spiller en aktiv rolle i at skabe og forandre dem. Diskurs kan defineres som "*en bestemt måde at tale om og forstå verden (eller et udsnit af verden) på*" (Jørgensen & Phillips,1999:9). Vores viden om verden er ikke en objektiv sandhed, men opstår i den kategorisering, vi foretager – vores adgang til virkeligheden går igennem sproget og de repræsentationer af virkeligheden, som sproget konstituerer (ibid.:17). Man kan således sige, at *sproget genererer virkeligheden* (Nissen & Vardinghus-Nielsen,2012:161). Diskursteori beskæftiger sig på denne måde med, hvordan mening, betydning og identitet bindes sammen i relationelle systemer, der formes og omformes gennem politiske kampe og strategier (ibid.:170).

Denne tilgang kan supplere teorien om moralsk panik, idet udgangspunktet her er den *definitionsproces*, der finder sted ift. fremkomsten af trusler imod det beståendes orden og moral. Min hensigt er at undersøge, hvilket mønster der er i udsagnene, og hvilke sociale konsekvenser disse fremstillinger af virkeligheden peger mod (Jørgensen &

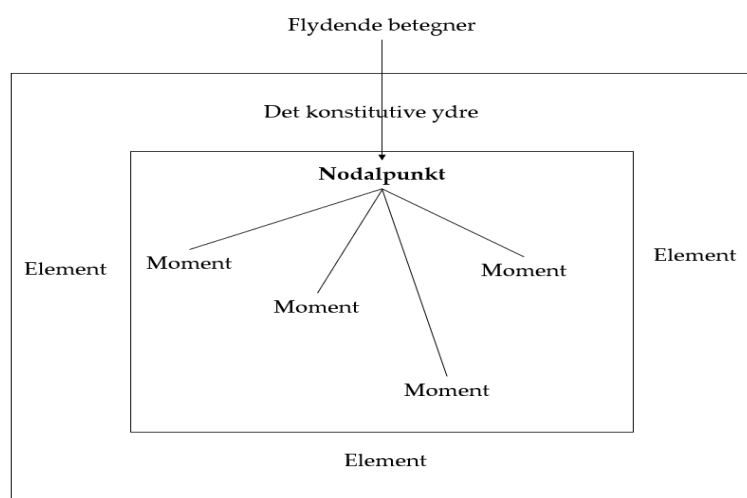
Phillips,1999:31), og som jeg berørte tidligere, skaber medierne en specifik fortolkningsramme, som andre kan drage nytte af til at skabe en forståelse af et socialt fænomen (Thompson,1998:48-50).

Når mennesker taler ind i en bestemt diskurs, knytter de beskrivende tegn eller prædikater, hvis betydninger er fastlagt i diskursen, til bestemte sociale fænomener (Bom,2017:36). I forbindelse med Aarhus Ø vil det være fx tillægsord eller beskrivelser, som knyttes til grupperne af unge. Disse beskrivende prædikater, der kaldes *momenter*, strukturerer sig omkring et særligt stærkt moment, et såkaldt *nodalpunkt* – det kunne fx være grupperne af unge som *ballademagere*. I den diskursive praksis knyttes flere forskellige momenter til nodalpunktet, hvilket kaldes en *ækvivalenskæde* (ibid.), som tilsammen definerer nodalpunktets sproglige værdi. Hvis momentet *grupperne af unge* ikke har konsolideret sig i en bestemt diskurs og således er åben overfor andre diskursive meninger, kaldes det en *flydende betegner* (ibid.:67).

I konstruktionen af en bestemt diskurs vælges også noget fra, hvilket kaldes *elementer*, som befinder sig i det *konstitutive ydre*. Det er alt det, som den pågældende diskurs ikke indeholder. Diskursen kan med tiden ændre sig, ligesom der kan foregå kamp om den diskursive magt (Jørgensen & Phillips,1999:39).

Konstruktionen af en diskurs kan illustreres på følgende måde:

Figur 4: Diskursteoretisk analysemodel

Kilde: Egen produktion efter Bom (2017)

Figuren illustrerer det forhold, at en flydende betegner kan tilskrives forskellige betydninger afhængigt af, hvilken diskurs den befinder sig i. Når den lokaliseres i én bestemt diskursiv sammenhæng, den inderste firkant, ændres den til et nodalpunkt, som strukturer indholdet i diskursen i form af de forskellige momenter. På den måde tilføjes yderligere betydning til nodalpunktet (ibid.:67). Udenom er diskursen omgivet af det konstitutive ydre, altså alt det som diskursen ikke indeholder, og de fravalgte prædikater, elementerne.

Sammenfattende er en tilgang inspireret af diskursteori relevant her, fordi det giver mulighed for at belyse kampen om at definere eller reproducere en bestemt sandhed, hvilket også er på spil i forståelsen af, hvordan problematikken på Aarhus Ø *frames* og dermed også håndteres.

3.3 Anmeldelsesdata

Jeg har fået adgang til en opgørelsesrapport, som Østjyllands Politi udfærdigede på baggrund af politiindsatsen, der fandt sted på Aarhus Ø i sommeren 2020. Jeg har samtidig fået det dataudtræk, som ligger til grund for rapporten, samt de samme data for 2019 for at have et sammenligningsgrundlag og for at se, om politiets øgede indsats i 2020 også følger en stigende udvikling i anmeldelserne.

Dataudtrækket indeholder oplysninger vedrørende gerningskoder (altså hvilken type hændelse eller straffesag, som politiet har oprettet), frekvensen af disse, anmeldelsesdato og sagsresuméet, som er en ganske kort beskrivelse af anmeldelsens indhold. Der er ingen personhenførbare oplysninger i datasættet. Udtrækket går specifikt på adresser, der ligger på Aarhus Ø, hvorfor data er geografisk veldefineret.

Især sagsresuméet er interessant, idet de generelle gerningskodebeskrivelser er temmelig brede i ordlyden, såsom "uro og uorden", der kan omfatte mange ting. Ved at kunne se, hvad Vagtcentralen har noteret som indholdet i anmeldelsen, er jeg i stand til at få flere detaljer på fx utryghedsperspektivet ift. den adfærd hos grupperne af unge, som beboerne har anmeldt.

3.3.1 Metodiske overvejelser ifm. anmeldelsesdata

Det er min hensigt gennem empirivalget at få flere forskellige vinkler på problematikken. Med anmeldelsesdata fra Østjyllands Politi har jeg fået et detaljeret indblik i, hvad der er blevet anmeldt til politiet på Aarhus Ø. Det er således med forbehold for et eventuelt mørketal et godt bud på, hvad der som minimum har fundet sted samt karakteren af den kriminalitet og uorden, der er registreret.

Generelt vil der være et mørketal med anmeldelsesdata fra politiets registre, idet ikke al kriminalitet anmeldes til politiet, hvorfor data ikke tegner et fuldstændigt billede (Pedersen,2018:64). Forskning tyder dog på, at mørketallet kan variere med befolkningsgruppen, idet folk i fx socialt udsatte boligområder kan have en mindre tilbøjelighed til at anmelde ift. mere velstillede områder (Scherg,2016:195). Da Aarhus Ø må betegnes som et velstillet område, vil det på den baggrund være nærliggende at antage, at mørketallet ikke er så stort. Omvendt er der også en tendens til, at mindre alvorlig kriminalitet ikke anmeldes i samme omfang som alvorlig (fx personfarlig) kriminalitet (Pedersen,2018:64). Som vist i tabel 1 er der på Aarhus Ø i stort omfang tale om uorden, hvorfor der kan være en tendens til, at ikke alt bliver anmeldt. Det er således vanskeligt at sige, hvor stort mørketallet reelt er, når det gælder Aarhus Ø.

3.4 Interviewet som metode

Samtalen er en ofte anvendt metode til at belyse menneskers livssituation og oplevelser, og i en interviewsituation får man mulighed for at fokusere på, hvordan individer forstår bestemte begivenheder og fænomener (Brinkmann & Tanggaard,2010:32). Da det er min hensigt at komme dybere ned i Aarhus Ø-problematikken, synes det oplagt metodisk også at gå denne vej, da jeg gennem interviews med repræsentanter for relevante parter kan få mere nuancerede vinkler i spil.

3.4.1 Det semistrukturerede interview

Det semistrukturerede interview er den mest anvendte interviewform i moderne interviewforskning og udføres som interaktion mellem forskerens spørgsmål og informantens svar. Jeg har både i et projekt og i min studiepraktik anvendt

semistrukturerede interviews og har god erfaring med denne interviewform som dataindsamlingsværktøj. Spørgsmålene er i et vist omfang planlagt på forhånd og styret af en interviewguide, men som navnet antyder er interviewformen en mellemvej mellem det stramt strukturerede og det løst strukturerede interview (Brinkmann & Tanggaard, 2010:35-36). Der er således mulighed for at lade interviewet bevæge sig i en anden retning, hvis en interessant vinkel dukker op undervejs, eller stille opfølgende spørgsmål (Harrits et al., 2012:149). Dette sikrer en god interaktion mellem interviewer og interviewperson, idet interviewets *flow* bestemmer slagets gang. Det er dog samtidig en interviewform, der stiller krav til interviewerens overskud, hvis man undervejs skal kunne fange en uforudset, interessant vinkel og dreje interviewet i den retning på en naturlig måde (ibid.:150).

Jeg har anført strukturen i det semistrukturerede interview som en styrke, men graden af styring kan på den anden side også ses som en svaghed, idet interviewpersonen ikke taler frit og upåvirket, og det kan således være vanskeligt at komme helt tæt på interviewpersonens livsverden (Brinkmann & Tanggaard, 2010:35). Det er imidlertid min vurdering, at jeg vil være bedst tjent med en interviewform, der besidder en vis struktur for at sikre, at jeg får spurgt ind til det, som er relevant for undersøgelsen. Endeligt er det semistrukturerede interview som anført en interviewform, jeg har erfaring med fra tidligere og således føler mig tryk ved, hvilket også er en væsentlig betragtning.

3.4.2 Interviewguide

Anvendelsen af en interviewguide er en måde at sikre en struktur i interviewet. Idet mine interviews er rettet imod tre forskellige målgrupper med forskellige indgangsvinkler til problematikken, vil jeg udfærdige tre interviewguides. Disse fremgår af bilag 2. Alle interviewguides vil starte med en briefing af interviewpersonen, hvor undersøgelsens overordnede formål og praktiske oplysninger som fx optagelse af samtalen vil blive ridset

op. Det er også her, jeg vil indhente interviewpersonens informerede samtykke til at bruge interviewet i undersøgelsen. Jeg vil afslutte interviewet med en debriefing, hvor interviewet rundes behørigt af (Kvale & Brinkmann, 2014:116).

Inden man udarbejder de konkrete spørgsmål, som skal stilles under interviewet, er det vigtigt at klarlægge, *hvilken viden* interviewet skal tilvejebringe. Dette kræver, at der opstilles et antal forskningsspørgsmål, som interviewet skal belyse. Der sondres her imellem de konkrete spørgsmål – den operationelle interviewguide – og forskningsspørgsmålene – den teoretiske interviewguide (Harrits et al, 2012:153).

Selvom jeg vil udfærdige forskellige interviewguides til de tre typer interviewpersoner, vil der dog være et overlap i den viden, som jeg vil forsøge at tilvejebringe. Jeg har således med udgangspunkt i både problemformuleringen og de valgte teoretiske indgangsvinkler om henholdsvis *moralsk panik* og *utryghed* formuleret følgende forskningsspørgsmål:

- Hvad fandt sted på Aarhus Ø i sommeren 2020?
- Hvordan kan de fem elementer i *moralsk panik* (konsensus, flygtighed, disproportionalitet, fjendtlighed og bekymring) bidrage til at forklare mediernes dækning og politiets indsats?
- Hvordan kan samspillet mellem parterne (beboere, myndighed og medier) bidrage til at forklare mediernes dækning og politiets indsats?
- I hvilket omfang forklares mediernes dækning og politiets indsats af den konkrete adfærd hos grupperne af unge og den følelse af utryghed, som adfærden eventuelt medfører?

Det er disse spørgsmål, der udgør den *teoretiske interviewguide*, og som skal hjælpe til med at formulere de konkrete interviewspørgsmål, altså selve den *operationelle interviewguide*. Forskningsspørgsmålene er i sig selv ikke anvendelige som interviewspørgsmål, idet de ikke er videre mundrette og er på et andet abstraktionsniveau end operationelle

interviewspørgsmål. Forskningsspørgsmålene søger *forklaringer*, hvorimod interviewspørgsmålene mere tilstræber at tilvejebringe *beskrivelser* (Brinkmann & Tanggaard, 2010:40).

Interviewspørgsmålene skal være korte og enkle, men skal samtidig også kunne åbne op for fortællingen og tage udgangspunkt i interviewpersonens livsverden (Brinkmann & Kvale, 2014:189). Det fordrer i vid udstrækning åbne spørgsmål, som giver mulighed for at fortælle frit. Jeg vil samtidig også benytte mig af *narrative spørgsmål*, hvor jeg fx beder interviewpersonen fortælle om en konkret oplevelse. Det giver mulighed for at indfange den betydning, som interviewpersonen tilskriver den konkrete episode (Harrits et al., 2012:155).

3.4.3 Udførelse af interviews

Situationen med coronavirus har spillet en rolle, hvad angår muligheden for fysiske interviews. Der er dog andre muligheder for dataindsamling, hvor fysisk interaktion og dermed risiko for smitte ikke er til stede, fx online- og telefoninterviews. Fra tidligere projekter, hvor corona-problematikken ligeledes var en faktor, har jeg gode erfaringer med telefoninterviewet som dataindsamlingsredskab, og jeg vil derfor også anvende denne interviewtilgang i denne undersøgelse.

Forskningsinterviewet er en interpersonel relation, hvor to parter har en samtale om noget, der er af fælles interesse, og den personlige kontakt giver en helt anden dimension i selve indsamlingen af data (Kvale & Brinkmann, 2014:177). Kontakten mellem interviewer og interviewperson er afgørende for interviewets forløb og resultat, og det siger sig selv, at muligheden for at aflæse den nonverbale kommunikation under interviewet ikke er til stede under en telefonsamtale, hvor det udelukkende er det talte ord, der er i fokus (Deakin & Wakefield, 2013:605). Dette kunne til dels imødekommes ved at lave et virtuelt interview gennem fx Teams eller Zoom, men anvendelse af sådanne computerprogrammer åbner

imidlertid op for andre udfordringer. Det kunne være, hvorvidt interviewpersonen overhovedet har programmet tilgængeligt eller sidder ved en dårlig internetforbindelse.

På trods af manglen på nonverbal kommunikation er der alligevel visse fordele ved et telefoninterview. Rent lavpraktisk er det sjældent, at en telefonforbindelse svigter på samme måde, som et møde over Teams på en opkobling af svingende kvalitet kan gøre. Samtidig er der planlægningsmæssig fleksibilitet forbundet ved et telefoninterview, idet samtalen kan foregå hvor og hvornår, det nu måtte passe interviewpersonen bedst (Holt,2010:114).

Det er samtidigt også muligt for interviewpersonen selv at kontrollere sit privatliv omkring samtalen, idet det under et telefoninterview er muligt at skifte lokation, hvis interviewpersonen sidder hjemme under interviewet og bliver forstyrret af fx børn (ibid.:117).

Fraværet af muligheden for at aflæse den nonverbale kommunikation stiller store krav til interviewerens ift. at lytte aktivt, stille opfølgende spørgsmål og undervejs tilkendegive, "at man stadig er der" fx gennem et anerkendende "aha" eller "mmh" (ibid.:118). Pauser eller tavshed kan være et udmærket redskab under et interview, idet de nogle gange kan få interviewpersonen til at fortsætte sine refleksioner ud fra en ubevidst betragtning om, at man gerne vil holde samtalen i gang (Kvale & Brinkmann,2014:191). Min egen erfaring er, at det ofte kan bringe samtalen i interessante retninger, som er drevet af interviewpersonen selv.

Alt i alt er det min vurdering, at telefoninterviewet som dataindhentningsredskab er hensigtsmæssigt og anvendeligt under de forhold, som er gældende her i foråret 2021.

3.5 Databehandling

Jeg vil i dette afsnit præsentere måden, hvorpå jeg vil bearbejde data fra de fire interviews, herunder gennemgå dokumentation, transskribering og valg af kodestrategi.

3.5.1 Dokumentation

Samtalerne med interviewpersoner bliver dokumenteret via lydoptagelser, idet det kan være vanskeligt at huske hele samtalen, når man også skal kunne lytte aktivt, stille opfølgende spørgsmål og sikre et passende *flow* (Harrits et al.,2012:169-170). Under et interview, som foregår ansigt til ansigt, kunne man forestille sig, at en synlig optager kunne have en hæmmende virkning på interviewpersonens fortællelyst, men i og med jeg foretager mine interviews over telefonen, vil det ikke være et problem. Man kan dog godt forestille sig, at *bevidstheden* om optagelse kan have en indledende effekt ved et telefoninterview. Det er således min opgave som interviewer at skabe et rum, der muliggør den frie samtale, hvor interviewpersonen ikke tænker over dette.

Jeg har taget noter under interviewene, da det både kan være relevant i form af små kommentarer til fx en bestemt stemmeføring eller tøven, men det kan også være relevant at gøre sig en note om et spørgsmål, man skal huske at få fulgt op på (ibid.:171).

Jeg har efterfølgende transskriberet interviewene for at gøre data klar til kodningsprocessen. I transskriptionsprocessen bliver det talte ord omformet til skrift. Da jeg ikke arbejder sammen med andre, har der kun været mig til at transskribere, hvilket ikke nødvendigvis er problematisk, idet man under denne proces kommer godt ind i hele materialet (Brinkmann & Tanggaard,2010:43), og det er også min erfaring, at der kan opstå gode idéer til analysen i denne fase. Jeg har således påbegyndt analyseprocessen allerede her (Kvale & Brinkmann,2014:239).

En anden fordel ved ikke at dele transskriberingen ud på flere er, at transskriberingen på den måde vil være konsistent. Omvendt er en ulempe, at jeg fx risikerer at fejltolke et udsagn, der måske lider under dårlig optagelseskvalitet. Her kunne et ekstra sæt øren være en hjælp, ligesom det er en god test af reliabiliteten at lade transskriberingen udføre to gange af to forskellige personer (ibid.:243). Det har jeg imidlertid ikke haft mulighed for her.

Jeg har transskriberet hele interviewet og har lagt mig tæt op ad det talte ord, så jeg har fået så præcise informationer som muligt ud af det. Jeg har dog sondret imellem interviewene med henholdsvis politi og Fællesrådsformand på den ene side og beboerne på den anden side, idet jeg ifm. beboerinterviewene har berørt spørgsmålet om utryghed på et mere individuelt plan, hvor det i højere grad kan være relevant at notere sig tonefald, ordlyd og følelsesmæssige aspekter ved det talte. Jeg har i selve analyseteksten fjernet fx "øh...", da det kan forstyrre meningen og bevirke, at interviewpersonens udtalelser fremstår usammenhængende, selvom et "øh" i talesprog lige så meget er udtryk for en tænkepause (ibid.:246).

I forbindelse med anonymitet har jeg allerede i transskriptionsprocessen beskyttet interviewpersonens identitet ved at omskrive personhenførbare elementer (ibid.).

3.5.2 Kodestrategi

Jeg vil benytte mig af King & Horrocks' *tematiske kodning* i bearbejdningen af de transskriberede interviews. Formålet med kodningen er at få overblik over mønstre i data, som forskeren anser som relevante ift. undersøgelsesspørgsmålet (King & Horrocks,2010:150). Den tematiske kodning omfatter tre faser:

Tabel 3: Tematisk kodning

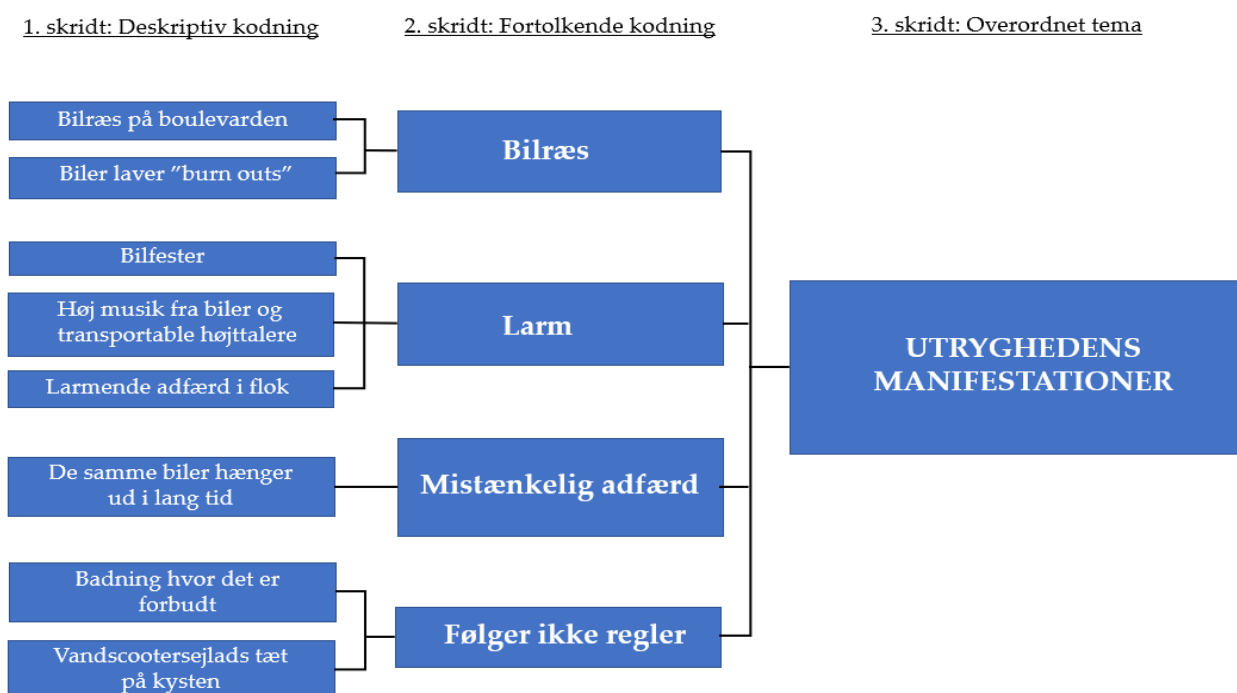
1. skridt: deskriptiv kodning	Læs transskriberingen igennem. Marker det relevante og definer deskriptive koder.
2. skridt: fortolkende kodning	Gruppér de deskriptive koder og anfør fortolkende koder
3. skridt: overordnede temaer	Udled nøgletemaer som repræsenterer analysens hovedtemaer

Kilde: King & Horrocks (2010)

Selve processen er dog sjældent lineær fra skridt 1 til 3, men snarere cyklisk (ibid.:152). Jeg har således været gennem datamaterialet nogle gange og har delt det yderligere op ift. både skridt 2 og 3. Jeg har på den måde bearbejdet transskriberingerne af de fire interviews og har til sidst grupperet datamaterialet i en række temaer, som har udgangspunkt i mine teoretiske analyseperspektiver, moralsk panik og utryghed.

I forhold til moralsk panik har jeg tematiseret efter Goode & Ben-Yehudas fem kriterier – *bekymring, fjendtlighed, konsensus, disproportionalitet og flygtighed*, idet jeg overordnet vil anvende disse kriterier som rød tråd i den del af analysen. I forhold til teori om utryghed er temaerne *utryghedsskabende manifestationer, beboernes organisering, mediernes rolle og den personlige utryghed*, da de både beskriver den konkrete utryghedsskabende adfærd og bidrager til at belyse opportunity-perspektivet og perspektivet om social desorganisering. Temaerne har således alle rod i mine teoretiske perspektiver. Jeg har med udgangspunkt i temaet *utryghedens manifestationer* illustreret kodningsprocessen således:

Figur 5: Kodningsproces over temaet *Utryghedens manifestationer*:

Kilde: Egen model efter King & Horrocks (2010)

De forskellige temaer er således ikke blot et redskab, der gør det nemmere for mig at overskue datamaterialet, men vil tillige indgå som elementer i analysen.

I forhold til de udvalgte avisartikler, jf. afsnit 1.5.1, har jeg ikke foretaget en decideret kodning af teksterne. Under min gennemlæsning har jeg identificeret relevante diskurser omkring *framingen* af grupperne af unge, hvilket jeg vil belyse i analyseafsnittet om moralsk panik.

KAPITEL 4. ANALYSE

I de følgende afsnit vil jeg med udgangspunkt i min problemformulering i afsnit 1.3 belyse, hvordan teoriperspektiverne om moralsk panik og utryghed kan forklare den umiddelbare

disproportionalitet mellem mediernes og politiets ret intense opmærksomhed på den ene side og karakteren af de unges adfærd i form af primært uorden på den anden side, jf. tabel 2 vedrørende de hyppigst registrerede anmeldelser.

Analysen vil således falde i to dele. Jeg vil samtidig beskrive, hvad der har fundet sted ud fra de forskellige synsvinkler, som repræsenteres i mit empiriske materiale. Det er med Cohens ord vigtigt at fokusere på den symbolik, de følelser og de forskellige former for sociale konstruktioner, der optræder i et givet fænomen, og ikke blot reducere det til et faktisk spørgsmål om "... *how many Mods wrecked how many deck-chairs with what cost...*" (1972:xxxv). Dette skal ses i tråd med mit videnskabsteoretiske udgangspunkt i socialkonstruktivismen – definitionen af en problematik som den på Aarhus Ø kan afhænge af, hvorfra den beskues.

4.1 Moralsk panik

Jeg vil dette afsnit belyse problematikken på Aarhus Ø ud fra perspektivet om moralsk panik. Som anført i afsnit 2.3 har Goode & Ben-Yehuda opstillet fem kriterier – *bekymring, fjendtlighed, konsensus, disproportionalitet og flygtighed* – der definerer en situation eller et fænomen, hvor betegnelsen moralsk panik er berettiget, og jeg vil anvende disse fem kriterier som analyseskabelon i dette afsnit.

4.1.1 Bekymring

For at der kan være tale om moralsk panik, skal der være et vist niveau af bekymring over en bestemt gruppe eller kategori af mennesker. Bekymringen kan manifestere sig på mange måder, fx i form af medieopmærksomhed, tiltag eller lovforslag (Goode & Ben-Yehuda, 2009:37). Her vil det være relevant at undersøge, hvorvidt det er tilfældet hos

henholdsvis medierne, beboerne og myndighederne ift. den observerede adfærd hos grupperne af unge, jf. min figur over problemfeltet i afsnit 1.4.3.

En af de mest markante bekymringer gik på forskellige former for ræs med biler på den brede Bernhard Jensens Boulevard. Hvis vi indledningsvist ser på beboerne, så er det tydeligt, at der blandt dem var en vis bekymring over den meget synlige, hasarderede bilkørsel, som fandt sted i området, og som satte gang i problematikken i foråret 2020. Begge beboere betoner problemerne med bilræs, hvor der både blev kørt hurtigt, og hvor enkelte biler "brændte dæk af" på den store spærreflade på boulevarden (Beboer A:1) (Beboer B:3). Som Beboer A bemærker, havde enkelte beboere i området sågar talt om at begå selvtægt: "... så må vi ud med partisansømmene og smide en sømmåtte" (10), fordi man havde en følelse af, at der ikke blev gjort nok ved problematikken. Det kan ses som en indikation på, at der blandt i hvert fald dele af beboerne fandtes en udpræget grad af bekymring.

Fællesrådsformanden bemærker, at problematikken hurtigt blev taget op i Fællesrådet:

"Vi ser det virkelig her i år, hvor de kører ræs, og det er jo egentlig der, den starter. Altså inden for 14 dage... da var vi sådan set liiige oppe at markere i Fællesrådsregi: Kan det virkelig være rigtigt, at 3.000, der bor derude, skal rammes af 4-5 bilister, der ligger og kører ræs?" (7).

Mediernes dækning, der startede med artikler i Stiften (17.04.20; 18.04.20), kredsede også omkring episoderne med hasarderet bilkørsel, hvor beboerne tog initiativ til en underskriftindsamling, der skulle råbe myndighederne op. Det blev i dagene efter fulgt op af JP Aarhus (20.04.20; 21.04.20).

Beboerne kom ligeledes med en række løsningsforslag i form af bl.a. overvågning, mere politi i området, størekasser og små sving på de lange lige vejstrækninger. Dette blev fulgt op i de landsdækkende medier i Ekstra Bladet (18.04.20), der ligeledes beskrev underskriftindsamlingen. Ekstra Bladet fulgte i slutningen af april op med en artikel, hvor Rådmand for Teknik og Miljø, Bünyamin Simsek, kunne berette, at der nu kommer 15 vejbumper:

"Det har været et alvorligt problem. Flere har skrevet til mig, at de har overvejet at flytte. Det har også været farefuldt for børn..." (29.04.20).

I forhold til problematikken med bilræs rettes der *claims* fra beboerne til myndighederne både gennem medierne og via de mere organisatoriske kanaler som Fællesrådet, hvilket hurtigt bærer frugt, idet både politiet og Rådmand Simsek i dagene efter går i pressen og giver udtryk for, at de deler beboernes bekymring og vil iværksætte tiltag til at få bragt problemet til ophør (ibid.). Medierne bidrager til at formidle budskabet, da afvigelse og konflikt generelt har en høj nyhedsværdi (Cohen,1972:10), og medierne ses her som talerør for både beboere og politikerne, idet rådmanden kan gå i medierne med det handlekraftige budskab, at han deler bekymringen og har en løsning klar. Journalisterne er således centrale agenter i den sociale reaktion overfor afvigende adfærd: *"Journalists draw on key spokespersons in the hierarchy of credibility to publicize what they think are the most significant problems of deviance and what should be done about them"* (Ericson et al.,1987:7).

I interviewet med vicepolitiinspektøren kom det desuden frem, at politiet var opsat på at få bragt problemet til ophør. I starten blev Færdselspolitiet sat massivt ind, men det stod hurtigt klart, at det mest af alt var et *"quick fix, der ikke løste noget. I det øjeblik vi vendte ryggen til, kørte de jo råddent igen!"* (Vicepolitiinspektør:2). Politiet gik i stedet over til en mere helhedsorienteret indsats, hvor man forsøgte med vejtekniske tiltag for at *"gøre det ikke-attraktivt at være hernede for dem, der nu vil hidse deres biler op"* (ibid.). Det bevirkede, at der i løbet af sommeren i samarbejde med kommunen blev etableret en række vejchikaner. Som vicepolitiinspektøren formulerede det: *"Det, tror jeg, gjorde rigtigt meget. Det, at man lige pludseligt blev forhindret i at kunne køre rundt dernede og spille smart i sin bil. Det, at hvis du giver den gas, så koster det dig undervognen på din vogn!"* (ibid.: 4). En biltur på Aarhus Ø her i foråret 2021 vil afsløre, at det nu er umuligt at køre ræs på boulevarden.

Det er således tydeligt, at der såvel blandt beboerne som hos myndighederne var en udpræget grad af bekymring over situationen omkring bilræs i området, hvilket blandt beboerne tydeliggøres gennem dels underskriftindsamlingen og udsagnene om selvtægt,

men også via Fællesrådet. Hos politi og kommune er den relativt hurtige reaktion ift. vejtekniske løsninger udtryk for, at man delte beboernes bekymringer.

En anden bekymring har kredset om grupperne af unges adfærd, og hvad den nu kunne risikere at medføre i form af medfølgende problemstillinger som fx salg af narkotika. Især har støj i form af fester på havneområdet været en væsentlig problematik ifølge politiet: *"... fordi det var meget tydeligt, at der var rigtigt mange unge mennesker, der forsamledes dernede med nogle store biler. De larmede, de havde musik med, og så kørte de råddent i deres biler. Så der var også noget at tage fat på"* (Vicepolitiinspektør:2).

De interviewede beboere kommer ligeledes med beretninger om unge, der forsamles på havneområdet med transportable højttalere og en adfærd, der fylder meget i området (Beboer A:2) (Beboer B:2). En fællesnævner for den bekymringsskabende adfærd er, at den ifølge de interviewede "fylder meget" både i form af mange mennesker og støj i form af musik på et begrænset område, der tillige ligger tæt på private boliger. Fællesrådsformanden bemærker: *"Og der er jo nogen, der har en kultur, som er væsentlig anderledes end vores..."* (4). Han henviser her til, at mange af de unge har en anden etnisk baggrund end dansk, hvilket tilføjer en ekstra dimension til problematikken. I mange af medieartiklerne udtrykkes dette ikke direkte, hvorimod det i andre fremstilles mere explicit. Jeg vil komme nærmere ind på dette nedenfor under *ffjendtlighed* og i analyseafsnittet om utryghed.

I mediedækningen og i kommunens reaktion er det ligeledes muligt at konstatere bekymring. Stiften bragte en artikel omkring det borgermøde, som Rådmanden for Kultur og Borgerservice, Rabih Azad-Ahmad, afholdte. Ifølge artiklen mødte der ca. 45 beboere op, hvilket ifølge avisen var langt flere, end man oprindeligt havde regnet med på grund af forsamlingsforbuddet på 50 personer. Budskabet var ifølge Stiften klart – *"... fælles for dem var beskrivelser om en bydel, hvor der er utryghed, unge mennesker med truende adfærd og en eskalerende uro, så snart vejret bliver godt"* (08.07.20). JP Aarhus (02.07.20) og BT (03.07.20) dækkede ligeledes borgermødet.

Desuden udtrykkes der i medierne bekymring over salg af narkotika. Stiftens digitale redaktør betoner i en leder, at *"åbenlys narkohandel, ræs og tilråb fortsætter tilsyneladende og kræver større indgreb (...) Noget skal der ske, hvis ikke Aarhus Ø skal blive et slaraffenland for lyssky typer"* (21.06.20).

Denne bekymring underbygges af interviewet med vicepolitiinspektøren, hvor det blev nævnt, at Specialpatruljen, hvis hovedarbejdsopgave er narkorelateret kriminalitet, i løbet af sommeren havde patruljeret i området hver aften netop på grund af bekymring over et eventuelt salg af narko i området (8).

Det er således tydeligt, at der hos både beboere og myndigheder, men også hos medierne, er en ret konkret bekymring, der udmøntes i borgermøde, politimæssige tiltag og et krav fra lederplads om flere tiltag. Redaktøren fra Stiften er meget direkte i sin stillingtagen: *"det er en hån mod samfundet, at få kan ødelægge det for så mange, uden at det tilsyneladende har nogle konsekvenser for ballademagerne (...) Politiet skal endnu mere på banen. Kommunen skal meget mere på banen..."* (21.06.20).

I forbindelse med moralsk panik er mediernes vigtigste rolle at sætte en dagsorden – *"Singling out threats, generating alarm, and directing attention to folk devils are among the media's most important functions"* (Goode & Ben-Yehuda, 2009:90). Her ser vi samtidig også medierne skabe den spiral af indignation, som bidrager til at forstærke beboernes bekymring, og som samtidig lægger pres på samfundets kontrolinstanser for at få dem til at skride hårdere ind (Young, 2009:6). Stiften er ikke blot et medie, der journalistisk beskriver, hvad der er på færde, men bliver her en aktør i problematikken (Goode & Ben-Yehuda, 2009:90).

Det er samtidig interessant at se, at mediepresset faktisk har en effekt på politiets opfattelse og ageren, idet vicepolitiinspektøren anfører at skabe ro i pressen som en faktor:

"Vi er simpelthen nødt til at være på banen og se, om vi kan skabe den tryghed derude (...) Simpelthen for at skabe noget tryghed, for at skabe ro i pressen, for at vise befolkningen derude og alle andre steder, at politiet tager borgernes problemer alvorligt" (7).

Den sidste sætning blev under interviewet fremført med betoning. Vicepolitiinspektøren anfører endvidere, at det ikke er nok at bygge politiets virkelighed op omkring faktuelle fund i en døgnrapport, selvom der er større lovovertrædelser andre steder – *"negligerer vi så borgernes, politikernes, mediernes virkelighed, så kommer vi ud af trit, og det er os, der bliver taberne i det"* (ibid.:6). Det vil sige, at der meget vel kan være politifaglige argumenter for at lægge kræfterne andetsteds, men hvis politiets virkelighedsopfattelse ikke er i overensstemmelse med det omkringliggende samfunds, vil det være problematisk. Han betegnede det som *"rettidig omhu"* (ibid.:4).

Hvor politiet før i tiden kunne fastholde en bestemt virkelighedsopfattelse, er det nu vanskeligere, da borgernes vej til myndighederne er blevet kortere både via medierne, men også på grund af sociale medier, der muliggør en mere direkte kommunikationsform. Det kan være en faktor, der tvinger politiet til at vise handlekraft. Dette skal ses i sammenhæng med samfundsudviklingen, hvor offentligheden og politikerne har fået langt mere indflydelse på kriminalitetskontrollen. Garland bemærker, at politiet i det senmoderne samfund har skiftet til en mere proaktiv kriminalitetskontrol, der samtidig er imødekommende overfor pres fra offentligheden, og som søger at reducere skadevirkninger og risici (2001:169-171).

Sammenfattende kan det konkluderes, at der hos både politi og kommune var bekymring over problematikken, hvilket kom til udtryk gennem de forskellige tiltag, såsom vejtekniske foranstaltninger, skærpet patruljering og beboermøde, der blev sat i værk hen over sommeren 2020. Ligeledes gav de interviewede beboere udtryk for, at der også blandt dem var bekymring, hvilke afspejledes både i Fællesrådets reaktion, men også via medierne. Jeg vil i det næste afsnit belyse, hvorvidt der blandt beboerne var konsensus om denne bekymring.

4.1.2 Konsensus

For at et fænomen kan betegnes som moralsk panik, skal der være en vis grad af konsensus om, at den afvigende gruppes adfærd udgør en alvorlig trussel imod samfundet eller dele deraf (Goode & Ben-Yehuda, 2009:38). Jeg har ovenfor belyst både kommunens og politiets opfattelser, hvilket også bekræfter, at der ved myndighederne var konsensus om, at der var et problem med grupper af uroskabende unge, som skulle håndteres.

Men hvad med beboerne? Problematikken på Aarhus Ø er et lokalt fænomen, og området kan på mange måder betegnes som et lille samfund med lidt mere end 4.000 personer, hvoraf godt halvdelen er yngre mellem 18 og 29 år. Udover en mindre gruppe børn er resten i alderen fra 30 år og opefter. Stort set alle bor i enten ejerbolig eller privat lejebolig. Lidt over 200 bor på kollegier (Aarhus Kommune, 2021).

Beboer B giver udtryk for, at der blandt beboerne findes forskellige meninger om problematikken. Dem, der bor ud til Jette Tikjøbs Plads, oplever uroen på en mere direkte måde end de beboere, hvis lejligheder ligger mere ugeneret. Vedkommende mener dog ikke, at der er tale om et stort flertal, som mener, at der skal være fuldstændigt fredeligt i området – nogle lukker blot vinduerne, andre ringer til politiet (6). Der er således ifølge vedkommende nuancer i beboernes opfattelser.

Beboer A nævner, at især de studerende på kollegierne ikke går meget op i problematikken, men at områdets børnefamilier til gengæld kan reagere imod bilræs, da det opfattes som en risiko for børnene (5).

Fællesrådsformanden bemærker, at *"et af problemerne er i min optik, at vi har nogle mennesker, der er flyttet ned på Aarhus Ø, som ikke har sluppet deres ligusterhæk"* (4), og at det typisk er dem, der råber højest. Det, formanden refererer til, er, at nogle af beboerne er flyttet fra fx et villakvarter i forstæderne for at komme tæt på Midtbyen, men at forventningerne for nogles vedkommende ikke står mål med virkeligheden, fordi man har et villakvarters ro som

reference (4-5). Formanden siger dog også, at fx ræs og høj musik fra parkerede biler *er* et problem, der skal håndteres (4). Han forsøger lidt at sætte sig på to stole her, hvilket afspejler hans rolle som Fællesrådsformand.

Der ligger implicit også et generationsspørgsmål gemt her, hvilket betones af Beboer A: *"Der er mange ældre, der flytter herud og drømmer måske om det her trygge liv og nærheden til vandet – det er måske også lidt det man bliver lovet, når man flytter herud"* (2).

Ifølge vicepolitiinspektøren er beboerne mennesker, der har ressourcer og kontakter til politikere og medier, hvilket ifølge ham afspejles i mediernes og politikernes bevågenhed (1 og 6).

Som anført i teoriafsnittet om moralsk panik kræves der ikke nødvendigvis universel konsensus blandt folk, myndigheder mv., og det er også et spørgsmål, om ikke der er tale om en mindre gruppe beboere på Aarhus Ø, der engagerer sig i problematikken. Det er imidlertid vanskeligt at svare på ud fra de få overordnede interviews, som jeg har udført, om end udsagnene fra interviewpersonerne tyder på det. Samtidig skal det også anføres, at denne gruppe er lykkedes med at få problematikken på dagsordenen, jf. afsnittet ovenfor om bekymring. Det er samtidig også lykkedes at *frame* diskursen om grupperne af unge på en bestemt måde, hvilket jeg vil belyse i det næste afsnit.

4.1.3 Fjendtlighed

En vis grad af fjendtlighed og konstruktionen af et "dem og os" er centralt, når et socialt fænomen skal betegnes som moralsk panik. Ifølge Cohen fremstilles den afvigende gruppe – *the folk devil* – typisk unuanceret og uden individuelle karaktertræk (1972:20). Et afgørende element er den symboliseringsproces, som sker ifm. identifikationen af afvigeren. Afvigeren tildeles et prædikat, hvorigennem hans handlinger betragtes, og for betragteren kan dette prædikat sætte gang i en kæde af opfattelser og anvisninger af, hvordan afvigeren skal anses

og behandles (ibid.:76). Dette skal ses som et led i samfundets kontrol med afvigende adfærd. Cohen refererer til Berger & Luckmann og anfører, at afvigerens adfærd stiller spørgsmålstejn ved det omkringliggende samfunds normative og kognitive sociale regler og derfor skal tilskrives en bestemt form som et led i håndhævelsen af disse regler (ibid.:77).

Jeg vil her belyse, hvordan nogle af beboerne og medierne i tilfældet Aarhus Ø konstruerer en bestemt diskurs omkring *the folk devil*, som i dette tilfælde er grupper af unge med anden etnisk herkomst end dansk, der kommer til området udefra. Mit udgangspunkt er en række citater fra Stiften. Som analyseredskab vil jeg anvende dele af Laclau & Mouffes diskursteoretiske begrebsapparat, som beskrevet i metodeafsnittet 3.2.1. Lad os indledningsvist se på følgende citater, der stammer fra udvalgte artikler fra sommerens dækning i Stiften:

Fra artiklen <i>Sommer med ballade og bilræs på Aarhus Ø</i> (Stiften, 20.06.20)
--

<i>"Ind fra vest kommer folk kørende for at vise muskler og hurtige biler. De vil ses, og de vil høres. Og det er problemet. Sammen med en udbredt narkohandel".</i>

<i>Avisen var forleden aften på Aarhus Ø for at observere, hvad der skete (...) I den ene bil var en høj, muskuløs fyr trådt ud af bilen og i gang med på et fremmed sprog at skælde ud på dem, der sad i den anden bil. Det lød så aggressivt, skræmmende og truende, at det ikke virkede spor fornuftigt at blande sig og spørge: "Øh, I skulle vel ikke have lyst til at snakke med Aarhus Stiftstidende?" Fuldstændig samme følelse havde vi, da vi nærmede os de tre andre muskuløse fyre, som – også i en stor bil – holdt parkeret på p-pladsen nær sejlklubben. De udstrålede en så overbevisende bliv-mig-fra-livet-attitude, at vi rettede os efter den. Og nej, det kom slet ikke på tale at finde kameraet frem. Vi turde ikke".</i>

Fra artiklen <i>Bekymrede borgere strømmede til møde med rådmanden på Aarhus Ø</i> (Stiften 08.07.20)

<i>"Han mener, at de udefrakommende gæster virker truende. Der er tale om to fraktioner. Den ene fraktion viser muskler og kører i dyre biler. Meget dyre biler. Store Audier og den slags. Den anden dag kom der en flok i en Bentley Continental Convertible. Altså biler som folk med et almindeligt arbejde ikke har råd til at købe, siger han. Den anden fraktion er mere til fest og ballade. Nogle af dem har endog studenterhue på (...) Har nogen af dem nogensinde gjort</i>
--

noget? Nej, men de genererer et trusselsmiljø. Måske fordi de er så mange. De sætter sig ned med deres vandpiber og ghettoblastere, og derefter er de ellers ikke til at flytte. En enkelt gang bad jeg dem om at finde et andet sted, men så trak de racismekortet.”

I artiklerne skabes en bestemt, stereotypisk fortælling om grupperne af unge, der kommer til Aarhus Ø. Som flydende betegner er det blot en gruppe af unge mennesker, men ved at indgå i denne bestemte diskurs, lades begrebet med en særlig betydning og transformeres til et nodalpunkt, som strukturerer diskursen omkring *the folk devil* på Aarhus Ø. Her kan nodalpunktet fx betegnes *de unge ballademagere*. I den første artikel ses en række momenter eller beskrivende prædikater, der alle kredser omkring dette nodalpunkt. Et tillægsord som *muskuløs*, der sammen med en *overbevisende bliv-mig-fra-livet-attitude* beskriver deres fysiske fremtoning, der igen kædes sammen med *hurtige biler*, *taler fremmedsprog* som lød *aggressivt*, *skræmmende* og *truende* skaber en ækvivalenskæde, der tilsammen giver læseren et bestemt billede af ”dem”. Og hvis avislæseren skulle være i tvivl om, hvordan man skal forholde sig til de unge, anslås stemningen med en beskrivelse af journalisternes egne følelser ift. at rette henvendelse – ”vi turde ikke”.

Fokus på at de taler fremmedsprog er desuden med til at forstærke følelsen af et ”dem” kontra ”os”, ligesom betoningen af, at de ”kommer ind fra vest”, altså at de kommer fra de socialt udsatte boligområder i det vestlige Aarhus, er med til at understrege det fremmede og anderledes ift. de beboere på Aarhus Ø, som udtaler sig i artiklerne.

I den anden artikel er det igen de unges fremtoning med momentet at *visе muskler*, der er i fokus, og samtidigt er der med sætningen om bilerne, *som folk med et almindeligt arbejde ikke har råd til at købe*, en antydning af, at de ikke er kommet til deres dyre biler på normal – eller på lovlig – vis. Hvor der her kan være en antydning af kriminalitet, giver sætningen *sammen med en udbredt narkohandel* fra den første artikel en direkte kobling til et narrativ om kriminalitet. Denne kobling bliver yderligere betonet i den sidste artikel:

Fra artiklen *Selvfølgelig sælges der da narko på Aarhus Ø* (Stiften, 20.06.20a)

"De store muskelbiler med muskeltrænede unge mænd (...) Helst i store biler, dyrt mærketøj og med musikken bragende ud af højtaleren".

"... hvor en bandekonflikt mellem Rosenhøj og Southside (Rundhøj) i det sydvestlige Aarhus blev udkæmpet på åben gade. En konflikt, der bundede i en kamp om hash-markedet i de bydele".

"... eskalerede en konflikt mellem Brabrandgruppen og den nytilkomne Loyal to Familia lynhurtigt med skyderier, kidnapninger og knivoverfald til følge".

"... blev en 25-årig mand skudt på klos hold i det beboerne i området kaldte en ren likvidering, mens han sad i sin Range Rover på en parkeringsplads i Tilst. En hændelse, der har relation til byens kriminelle miljø og narkohandel".

Her ser vi igen momenterne *store muskelbiler* og *muskeltrænede unge mænd*, der skaber ækvivalenskæden ift. *de unge ballademagere*. Men samtidig bringer omtalen af de forskellige bandekonflikter, der har præget dele af Aarhus de seneste år, et helt andet faremoment ind i diskursen. Momenterne *bandekonflikt*, *udkæmpet åben krig*, *skyderier*, *kidnapninger*, *knivoverfald* og *likvidering* slår en markant tone af frygt an, og det er udtryk for den diskursive formation, hvor forskellige fænomener kædes sammen til en frygtdiskurs. Diskursen om bandekriminalitet læses således af medierne ind i diskursen om de unge ballademagere på Aarhus Ø, og tilsammen forstærker de opfattelsen af risici og bidrager dermed til at *frame* grupperne af unge på en bestemt måde. Hvordan det kan påvirke beboernes følelse af utryghed, vil jeg behandle i analyseafsnittet om utryghed.

Det etniske aspekt blev også bemærket i beboerinterviewene. Beboer A betonedede det som en faktor, der kunne forstærke problematikken: *"Så jeg tror bare, at der kommer et eller andet had mod det her anden etniske (...) måske det gør konflikten endnu mere betændt og endnu mere interessant"* (3).

Jeg vil i den forbindelse fremhæve et læserbrev i Lokalavisen, hvor Jacob Clausen, folketingskandidat og suppleant til Byrådet for DF, kommenterer problematikken og udpeger det grundlæggende problem til at være *"en alt for stor ikke-vestlig indvandring fra primært Mellemøsten og Afrika, hvor reel integration i det omkringliggende samfund er, og altid har været, et fatamorgana"* (01.07.20). Det er et godt eksempel på det både Cohen (1972:10) og Becker (1963:147) betegner som en moralsk entreprenør, der via medierne lægger pres på myndighederne for at fremme en bestemt sag. Medierne spiller på offentlighedens normative bekymringer, hvilket udnyttes af de moralske entreprenører til at vinde støtte for deres sag (Cohen,1972:10). I læserbrevet anføres også et løsningsforslag i relation til bilræs og narkosalg – *"fængsel - og gerne ud af landet, såfremt de endnu ikke er blevet tildelt dansk statsborgerskab"* (Lokalavisen,01.07.20). Det er tydeligt, at de unges etnicitet er en afgørende parameter i Clausens indgangsvinkel til problematikken og her bliver brugt til at slå et slag for DFs retspolitik på området.

I en diskursteoretisk analyse er en vigtig pointe, at enhver diskurs vil være omgivet af *det konstitutive ydre*, som omfatter betydninger, der i den diskursive praksis er valgt fra (Bom,2017:68). Med udgangspunkt i den tidligere omtalte lederartikel er det tydeligt, hvilken diskursiv vinkel Stiften har anlagt, men en anden diskurs træder faktisk også frem i dækningen:

Fra artiklen <i>Sommer med ballade og bilræs på Aarhus Ø</i> (Stiften, 20.06.20)
<i>"Først og fremmest tiltrækker Havnebadet om områdets spektakulære omgivelser og gode hænge ud-faciliteter en masse unge. De ler, larmer og hygger sig, men de udgør ikke i sig selv noget problem, er der nogenlunde enighed om (...) I Aarhus er der faktisk beboere, der ligefrem hilser de unge velkommen".</i>
<i>"Han har et ret afslappet forhold til balladen (...) Der er nogle, der vil have spærret af med bomme herude, men jeg synes ikke om, at stedet skal omdannes til et reservat. Jeg bor i et fantastisk område. Folk kommer ud og hygger sig. De griller, står på skateboard og synger og danser, siger han. De allerfleste er glade for at bo herude. Meget glade siger han".</i>

Her slås en anden tone an ift. grupperne af unge i form af elementer som *ler, larmer og hygger sig* samt *griller, står på skateboard, synger og danser*. Som nævnt i afsnittet om konsensus er der også forskellige holdninger blandt beboerne. Man kan så spørge, hvorfor denne diskurs ikke er mere fremtrædende i Stiftens dækning? En forklaring kan være mediernes generelle nyhedsmæssige fokus på trusler og farer, hvorved vi får visualiseret ikke alene den afvigende position i samfundet, men også bekræftet vores eget standpunkt (Ericson et al., 1987:7).

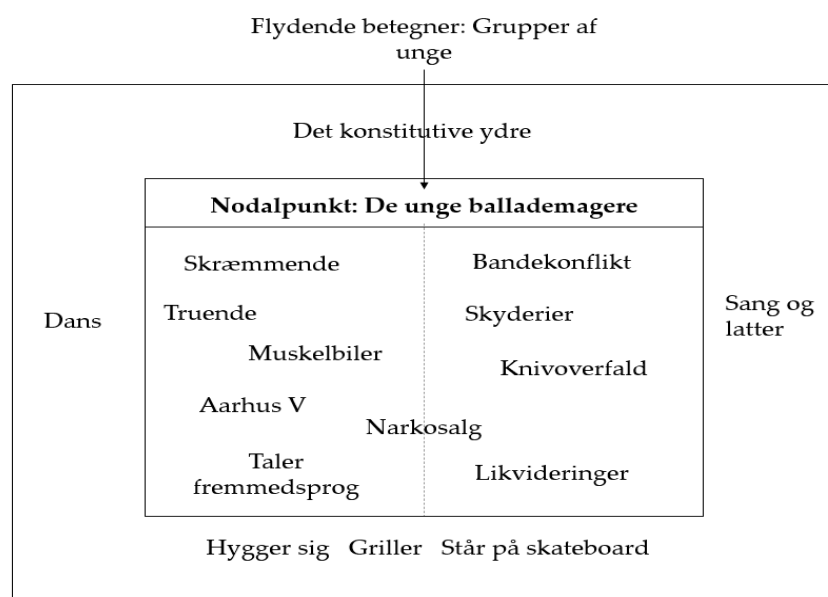
Lidt mere konkret leverer Stiftens chefredaktør en del af svaret i en leder, hvor han betoner avisens rolle – at medvirke til at skabe opmærksomhed og få problemerne løst:

"Men det er samtidig vores opgave at beskrive tingene, som vi ser dem. Og lige nu er der en del udfordringer omkring Aarhus Ø. De skal naturligvis løses, og vi ved af erfaring, at det ofte hjælper, når først medierne går ind i en sag. Så forhåbentlig er der snart igen fred og ro på Aarhus Ø" (26.06).

Interessant er i øvrigt sætningen *"at beskrive tingene som vi ser dem"*, hvilket er udtryk for en bestemt vinkling, og at opfattelsen af problematikken afhænger af, hvorfra den beskues.

Diskursen omkring grupperne af unge på Aarhus Ø og konstruktionen af *the folk devil* kan illustreres på denne facon:

Figur 6: Diskursteoretisk analysemodel over grupper af unge på Aarhus Ø:

Kilde: Egen model efter Bom (2017)

Inderst i modellen er den primære diskurs med de ovenfor anførte momenter, der samler sig omkring grupperne af unge som ballademagere med en anden etnisk baggrund end dansk. Dækningen i Stiften lader den "smelte sammen" med diskursen om bandekriminalitet. Den sekundære diskurs, hvor grupperne bare er unge, der kommer for at hygge sig, udgør det konstitutive ydre med de beskrivende elementer i periferien.

Sammenfattende lever konstruktionen af *the folk devil* på Aarhus Ø godt op til Cohens definition, hvor han beskriver begrebet som *Rorschach-blækklatte*, der kan tilskrives forskellige fremtoninger alt afhængigt af beskuerens udgangspunkt (1972:20). I den fremherskende diskurs omkring Aarhus Ø fremstilles grupperne af unge på en stereotypisk facon, og deres adfærd og tilstedeværelse i området kædes i Stiftens fremstilling sammen med alvorlig kriminalitet – de udgør *afvigerne*, der underminerer den eksisterende moral og orden (Goode & Ben-Yehuda, 2009:28), hvilket kræver kontrol og regulering fra myndighedernes side. Med betoningen af de unges etniske baggrund bidrager dette til at

skabe det "dem og os" og den fjendtlighed ift. beboerne og det omkringliggende samfund, som er centralt i moralsk panik.

4.1.4 Disproportionalitet

Disproportionalitet et kardinalpunkt ifm. en analyse af moralsk panik. Cohen fremhæver selv overdreven sprogbrug i mediedækningen – fx ord som *optøjer* og *orgie af ødelæggelse* – ift., hvad der faktisk har fundet sted (1972:26). Et eksempel på overdreven sprogbrug ifm. Aarhus Ø er fx BTs artikel "Byge af indbrud og ballade" (26.06.20). Ved at anvende ordet *byge* får man indtryk af, at det drejer sig om mange indbrud. Holder vi det op imod anmeldelsesdata fra Østjyllands Politi (2020), kan vi se, at der i ugerne 23-25 op til artiklen i uge 26 blev anmeldt henholdsvis fire, et og to tilfælde af berigelseskriminalitet fra Aarhus Ø. Året før var tallene i ugerne 23-25 henholdsvis to, to og fire (2019). Der er således ikke den store ændring fra 2019 til 2020.

Interviewpersonen i BTs artikel nævner udover indbrud også hærværk. Holdt op imod anmeldelsesdata viser det sig, at der i de samme uger i 2020 blev anmeldt henholdsvis et, nul og to tilfælde i kategorien øvrige straffelovsovertrædelser, hvor hærværk vil figurere.

Det er således et meget godt eksempel på overdreven sprogbrug i pressens dækning, idet disse tal næppe kvalificerer til betegnelsen *byge*. Der er selvfølgelig spørgsmålet om mørketal, men ifm. berigelseskriminalitet er politianmeldelse typisk en betingelse for forsikringsdækning, hvorfor det må antages, at tallene er rimeligt valide.

Jeg har i afsnittet om fjendtlighed berørt problematikken om mulig narkokriminalitet og anført, at Specialpatruljen patruljerede for at konstatere, hvorvidt der foregik salg af stoffer på Aarhus Ø. Vicepolitiinspektøren anførte i interviewet, at "*vi har ikke kunnet konstatere det*" (8). Han tager samtidig forbehold for, at det ikke udelukker, at det alligevel har været

tilfældet, men set i lyset af, at Specialpatruljen har narkorelateret kriminalitet som sit hovedområde, taler det for, at Stiftens postulat om *åbenlys narkohandel*, er overdrevet.

Dette understøttes af anmeldelsestallene, hvor Østjyllands Politi i ugerne 23-40 har registreret fem forhold indenfor kategorien *våben og euforiserende stoffer*. Et blik i sagsresuméerne vil afsløre, at disse tal omfatter tilfælde, hvor en patrulje ifm. standsning af et køretøj har fundet fx en mindre mængde hash til eget forbrug (Østjyllands Politi, 2020). I forbindelse med avisens kobling til bandekriminalitet forklarede vicepolitiinspektøren, at politiet heller ikke i nævneværdig grad havde kunnet konstatere banderelaterede personer i området (2).

I interviewene med beboerne og Fællesrådsformanden stilles der spørgsmålstejn ved, hvorvidt der i større omfang har været solgt stoffer på Aarhus Ø. Ingen af dem vil udelukke, at det har været tilfældet, men de har ikke selv gjort sig observationer i den retning – *”Os der kan kigge ud ad vinduet dagligt (...) hvis vi ikke har fået øje på det sidste år, så vil jeg ikke sige, at det er et problem”* (Beboer B:6). Fællesrådsformanden mener ikke, at *”det er værre end det er alle mulige andre steder”* (4). Beboer A reflekterer i sit interview over muligheden for, at folk i området har set noget, som de *opfatter* som lyssky adfærd, der kunne være en narkohandel, fx det at to biler kortvarigt holder ved siden af hinanden, men at der ikke nødvendigvis er tale om dette (7). Det kan have den effekt, at visse ting bliver *”overanmeldt”* til politiet. Beboer A anfører også, at der på Facebook har floreret rygter blandt beboerne – bl.a. at der var fundet pistoler gemt under molernes sten (8). Da Stiften generelt refererer til beboere som kilder, er det tænkeligt, at denne rygtedannelse har medvirket til skabe mediedækningens negative nyhedsspiral og frygtdiskurs.

Når det kommer til spørgsmålet om mulig narkokriminalitet og relationerne til bandekriminalitet, står det klart, at mediernes beskrivelser om åbenlys narkohandel og relationen til bandekriminalitet står i modsætning til anmeldelsesdata og vurderingerne fra politiet. Udsagnene fra de interviewede er udtryk for deres egen oplevelse og kan ikke udbredes til at gælde for alle beboere, men udsagnene står under alle omstændigheder i

modsatning til mediernes dækning og kan tjene til en nuancering, der understøtter politiets vurdering og anmeldelsesdata. Undersøgelsen viser således, at mediedækningen ifm. mulig narkokriminalitet tegner et billede, der er ude af proportion med virkeligheden.

Der er ligeledes en tendens til at sprogbrugen i dele af mediernes dækning slår en tone an, som ligeledes bidrager til at *frame* problematikken på en måde, som ikke finder dækning i anmeldelsestallene eller myndighedernes vurderinger. Dette skal ses i forlængelse af konstruktionen af *the folk devil*, hvor koblingen til bandekriminalitet er voldsomt overdrevet.

I lederartiklen i afsnit 4.1.3 giver Stiftens chefredaktør udtryk for, at avisen har modtaget henvendelser fra beboere, der synes, at avisen tegner et forvrænget billede af problematikken – *"Vi er jo nogen, der prøver at sælge en lejlighed, så gider I godt stoppe med at fremstille Aarhus Ø som det nye Gellerup"* (26.06.20). Det skal i den forbindelse bemærkes, at det her er avisens chefredaktør, der her er på banen i modsætning til lederen i afsnit 4.1.1. Han bedyrer, at det ikke er avisens hensigt at tegne et negativt billede af området – *"vi er meget opmærksomme på ikke at gøre udfordringerne i området større, end de reelt er"* (ibid.) – og man kan da også tolke lederen i retning af, at man forsøger at bløde op ift. avisens beskrivelser. Dette taler igen for, at mediedækningen sine steder er ude af proportion.

Dette er dog ikke nødvendigvis tilfældet, når det gælder ræs med biler. Problematikken fylder, jf. bilag 1, meget i mediernes dækning fra starten af april 2020 og ind i maj og juni. Vicepolitiinspektøren fremhæver færdselsproblemerne som en af hovedproblemstillingerne ved siden af de mere uordensmæssige (1), og dette synspunkt deles også af de interviewede beboere og Fællesrådsformanden.

Det er ligeledes en væsentlig bestanddel af anmeldelserne til politiet. Jævnfør tabel 2 udgør færdselshændelser med 30 stk. den anden hyppigst anmeldte hændelse til politiet i sommeren 2020, og i samme periode skrev politiet 33 bødesager vedrørende anvisninger for færdslen og kørsel frem for rødt lys. Ser vi på sagsresuméerne i anmeldelserne finder vi beskrivelser som *"muskelbiler kører ræs"* og *"der køres ræs på stedet – ca. 7 biler"* (Østjyllands

Politi,2020). Det samme var tilfældet året forinden. Et eksempel fra anmeldelsesdata er, at der med en automatisk trafikkontrol blev skrevet 19 hastighedsforseelser på en eftermiddag (Østjyllands Politi,2019). Indsatsen imod og mediedækningen af problematikken med færdsel og ræs er således i langt højere grad proportionel med problemets omfang.

Sammenfattende er spørgsmålet om disproportionalitet afhængigt af, hvilken problemstilling på Aarhus Ø, der er i fokus. I forhold til narko- og bandekriminalitet er det tydeligt, at mediernes dækning i voldsom grad har "strammet skruen", hvorimod indsats og dækning ifm. bilræs fremstår mere proportionel.

4.1.5 Flygtighed

Et tilfælde af moralsk panik er omskifteligt – fænomenet kan opstå pludseligt og lige så hurtigt forsvinde igen. Nogle gange efterlader det varige ændringer i samfundet som lovgivning eller nye normer, andre gange forsvinder den moralske panik uden spor (Goode & Ben-Yehuda,2009:41).

I tilfældet Aarhus Ø er problematikken et fænomen, der knytter sig til årets varmere måneder – *"En våd og kold sommer giver ro alle steder. Det er et godtvejrsfænomen..."* (Vicepolitiinspektør:8). Det samme giver både Beboer B (11) og Fællesrådsformanden (9) udtryk for. Beboer A er overvejende enig og giver samtidig udtryk for, at det er en problematik, som sandsynligvis kommer til at blusse op fremadrettet og tilføjer, at *"det jo er et rekreativt område med lækre steder, hvor man kan hænge ud (...) Det er lidt et vilkår"* (12).

Anvendes pressedækningen i 2020 som et mål for flygtighed, er det påfaldende, at medieskriverierne ophører med udgangen af juli. Således er den sidste artikel med reference til problematikken i Stiften den 21. juli (uge 30). Hvad kan forklare det? Lad os se på anmeldelsesdata:

Tabel 3: Oversigt over registreringer af *uorden* og *færdsel*

	Uge																		
Uorden	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	I alt
2020	5	6	9	12	2	0	1	0	5	3	4	5	0	1	0	1	1	1	56
2019	1	0	3	5	2	1	0	2	4	1	2	0	3	0	3	0	0	0	27
Færdsel	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	I alt
2020	11	16	14	5	12	12	9	1	7	4	10	5	7	5	2	2	3	5	130
2019	31	4	4	5	2	1	3	8	5	1	1	1	9	2	4	2	3	1	87

Kilde: Østjyllands Politi (2019/2020)

Det kunne se ud til, at mediernes dækning også afspejles i anmeldelsestallene, idet antallet af anmeldelser vedrørende uorden på Aarhus Ø topper markant i uge 26 for at falde i løbet af skolernes sommerferie (fra uge 26 til 32). Uorden omfatter her hændelserne *musik til ulempe* og *uro og uorden*. Ser vi på færdselsrelaterede anmeldelser, starter de ligeledes højt ved junis start i uge 23 for så at falde noget efter skolernes sommerferie og derefter ligge stabilt lavt. Stigningen i uge 33 skyldes en færdselsindsats den uge, idet seks ud af ti forhold er sager oprettet med politiets bøde-app, og anmeldelsestal i denne størrelsesorden vil generelt være følsomme overfor fx politiets egen indsats. Noget tyder således på, at mediernes dækning også afspejler problematikens intensitet.

Dette bekræftes umiddelbart ved at se på 2019. En søgning på "Aarhus Ø" på Infomedia i perioden april til oktober 2019 giver 15 artikler fra forskellige medier om problematikken, hovedsageligt bilræs. Jævnfør bilag 1 var der 42 i 2020. Politiets registreringer i 2019 ligger på et noget lavere niveau end i 2020 - de 31 forhold fra uge 23 skyldes den automatiske trafikkontrol, jeg nævnte i afsnit 4.1.4. Vurderet ud fra anmeldelsesdata og mediedækning virker det til, at problematikens intensitet var lavere i 2019

Sammenfattende ser det ud til, at problemer som bilræs og uorden på Aarhus Ø er et fænomen, der primært tager fart i de varme måneder. Sammenholdt med 2019 ser det ud til, at mediedækningen og anmeldelserne i 2020 skiller sig ud i kraft af, at uroen bliver mere

intens, og politiet skærper indsatsen. Det vil være interessant at se i fremtiden, om problematikken ændrer karakter og ender med at gå fra at være et fænomen, der får folk op af stolene, til at blive en del af områdets normalbillede. Det er således vanskeligt for indeværende at sige, hvorvidt sommeren 2020 på Aarhus Ø rent faktisk skiller sig ud som et flygtigt fænomen.

4.1.6 Moralsk panik som forklaringsfaktor

Med udgangspunkt i Goode & Ben-Yehudas fem kriterier er der flere faktorer, der indikerer, at fænomenet moralsk panik spiller en vis rolle ift. at kunne forklare, hvorfor både medierne og myndighederne farer så relativt hårdt frem på trods af, der ikke udøves alvorlig kriminalitet. Stiftens bidrag til at fremmane et bestemt fjendebillede og *frame* grupperne af unge med en anden etnisk herkomst end dansk på en stereotypisk og skræmmende facon, som samtidig kobles til både bande- og narkokriminalitet, tyder på at have været en væsentlig faktor i at få problematikken frem på dagsordenen. Stilen og måden, hvorpå en sag fremlægges, bidrager til at fremmane et ensidigt og sensationspræget indtryk – det som Cohen betegner som *forvrængning* – og påkalder sig her myndighedernes kontrol. Og det var netop avisens ærinde, jf. lederartiklen i Stiften.

Det er dog for voldsomt at kalde hele indsatsen og dækningen af problematikken på Aarhus Ø for et udslag af moralsk panik, men der ses elementer heraf, og det er i den forbindelse vigtigt at gøre sig klart, hvilken form for uorden på Aarhus Ø, der er i fokus. Disproportionalitet er et centralt element i moralsk panik, og ift. fx færdselsmæssige problemstillinger, herunder især bilræs, forekommer myndighedsindsatsen og mediedækningen at være mere proportionel med de faktiske omstændigheder. Omvendt forholder det sig med bekymringen ift. narkohandel og bandekriminalitet, hvor problemerne ikke kunne påvises igennem politiets tal og vurdering.

4.2 Utryghed

Som nævnt supplerer jeg teoriperspektivet om moralsk panik med teori om utryghed, idet jeg finder det vigtigt at have flere begrebsmæssige rammer for at åbne op for andre vinkler. Som vicepolitiinspektøren bemærker i interviewet: *"... det er jo oplevelsen af utryghed, vi er nødt til at agere på, og ikke hvad vi kan konstatere"* (5), hvilket understreger det vigtige i dette fokus.

Det, der især kendetegner Aarhus Ø, er, at det er et afgrænset geografisk område med en kombination af rekreative byrum med stor tiltrækningskraft på især yngre mennesker, som samtidig ligger tæt på privat beboelse. Det er således oplagt at anlægge både en miljømæssig og en individuel analysevinkel ift. utryghed, hvilket opnås med *opportunity-perspektivet*. Dette perspektiv vil jeg efterfølgende supplere med perspektivet om *social desorganisation*, hvor fællesskabsfølelse og evne til at løse problemer i samlet flok er centrale elementer. I forhold til figur 2 om utryghedstypologier vil jeg her fokusere på områdeutryghed og den situationelle utryghed, da begge kan knyttes til både steder og individer.

Jeg starter med *opportunity-perspektivet* og utryghedstrekantens tre elementer.

4.2.1 Opportunity-perspektivet

Mulighed for utryghed opstår, når der er sammenfald mellem et sårbart individ i kombination med en utryghedsaktivator på et sted under fravær af beroligelse (Scherg,2016:83). Lad os indledningsvist se på, hvilke *utryghedsaktivatorer* der kan findes i området. Som jeg har berørt under moralsk panik er *uorden*, herunder fx bilræs og støjende adfærd, en væsentlig del af problemet, og som Balvig pointerer, hænger utryghed sammen med en oplevelse af *"ordensmæssige problemer i lokalområdet, såsom en oplevelse af støjende naboer, folk der kører aggressivt og for stærkt i bil..."* (Balvig et al.,2009:58).

Navnlig ræs og anden normbrydende adfærd med biler på Bernhard Jensens Boulevard har været en problematik, der har fyldt meget. Her er den lange, lige vejstrækning en væsentlig utryghedsaktivator, idet den på mange måder indbyder til, at personer med hang til ræs kan slå sig løs. Som Fællesrådsformanden formulerer det: *"sådan 1 km vejstrækning... Det er jo guf!"* (3). Høj hastighed, *burn-outs* og lignende er samtidig både lydmæssigt og visuelt en kraftig adfærdsmæssig manifestation, der kan virke provokerende på beskueren, og den normative symbolik ved en BMW, der laver *donuts* med tydelige dækspor hen over en spærreflade, som det skete i 2019 (fx Lokalavisen, 18.06.19), er tydelig. Sådan adfærd kan opfattes som en hån overfor samfundets regler og bliver også af Beboer B betegnet som *"vanvidskørsel"* (3). Denne adfærd er nu umuliggjort af kommune og politi ved opstilling af vejchikaner og blomsterkummer.

Områdets fysiske beskaffenhed og tiltrækningskraft i form af både rekreative områder og nærheden til Aarhusbugten er også en faktor, der kan medvirke til at aktivere følelsen af utryghed. Bystrukturen og forskellige byfunktioner kan fungere som utryghedsaktivatorer, hvis de skaber mulighed for utryghedsskabende situationer (Scherg, 2016:97). Det kan fx være områder, knudepunkter, der skaber en koncentration af mange mennesker (ibid.:96 og 105). I tilfældet Aarhus Ø vil det være tiltrækningen af bestemte typer mennesker, der genererer utryghed hos nogle af beboerne – nærmere bestemt grupper af unge af anden etnisk herkomst end dansk. Dette vil jeg uddybe nedenfor. Disse grupper kommer til området for at tage del i de offentligt tilgængelige rekreative muligheder, men har en adfærd, der hos nogle af beboerne opfattes som asocial og ude at trit med den gængse opfattelse af orden (Beboer B:3).

Overordnet er støjende adfærd ifølge beboerinterviewene en væsentlig del af problemstillingen – *"Det er værre, når de kommer, og der er meget høj lyd på bassen. Så forsamlingsstøj (...). Når de går, så er der jo mange, der råber højt og larmer højt – mere end almindelige danskere, det synes jeg"* (ibid.). Høj musik og festlarm centreret omkring parkerede

biler er en gennemgående problematik, der både vækker irritation og utryghed blandt beboerne (Vicepolitiinspektør:2) (Fællesrådsformand:4).

Bemærk citatet fra Beboer B: "*... mere end almindelige danskere...*" I interviewet med Beboer A bemærkes det, at de unge, som har en anden etnisk herkomst end dansk, har fået et prædikat som ballademagere – "*man har fået tegnet et billede af den her uromager, som en der måske kommer fra Aarhus Vest, og som en der måske har en anden etnisk herkomst*" (6). Dette skal ses i sammenhæng med konstruktionen af *the folk devil* i det foregående afsnit, hvor grupperne af unge i medierne fremstilles stereotypisk og tillægges en adfærd, som kobles til kriminalitet.

Scherg skriver, at fremmedartethed er en faktor, der potentielt kan generere utryghed (2016:99). Aarhus Ø er etnisk set et meget homogent område, hvor 84% af beboerne har dansk oprindelse (Aarhus Kommune,2021).

Goffman har fremhævet, at når et individ er af den opfattelse, at personer i nærheden opfører sig uordentligt eller fremstår fremmedartede, kan det tolkes som, at personer, der er ejendommelige på én måde, også kan være det på andre og potentielt truende måder, selvom det ejendommelige i sig selv ikke udgør en trussel (1971:241). Har de fremmede en adfærd, der i nogles øjne skiller sig ud som normbrydende, kan det tilsammen generere en følelse af utryghed (Scherg,2016:99). Ved at "hænge ud" i grupper omkring parkerede biler, spille høj musik og højlydt tale fremmedsprog eller på en måde, som opfattes anderledes, vækkes utrygheden hos nogle af beboerne, som har en anden opfattelse af, hvad der er normal adfærd. Scherg refererer til Balvig og påpeger, at det kan være et spørgsmål om generationer og opfattelse af livsstil hos dem, der betragter de unges adfærd (Scherg,2016:76).

En anden ting, der ses at gå igen ift. grupperne af unge, er det, at de beskrives som *højlydte* eller, at *de fylder meget*. Samme beskrivelse kunne ses ifm. konstruktionen af *the folk devil* i afsnittet om moralsk panik, hvor det bl.a. i en af medieartiklerne blev fremhævet, at de

genererede *"et trusselsmiljø"*. Dette bemærkes af Beboer A: *"... så kan jeg da godt føle mig intimideret sådan en sommeraften, hvor jeg er ude at gå en tur og ser en større sådan lidt højlydt gruppe af mænd med anden etnisk herkomst. Så kan man godt tænke, skal jeg gå en anden vej?"* (6). Det sidste eksempel er udtryk for en situationel form for utryghed, der kortvarigt opstår på specifikke steder, og som her får Beboer A til at overveje at ændre adfærd i situationen. Tilstedeværelsen af bestemte typer mennesker, som tilskrives bestemte karaktertræk, kan således generere utryghed.

Jeg vil gerne understrege, at jeg ikke tilskriver denne opfattelse fordomsfuldhed. Beboer B nævner en situation, hvor en flok teenagedrenge, som internt taler fremmedsprog, har valgt at bade i kanalen umiddelbart udenfor vedkommendes lejlighed, hvilket genererer larm og råberi. De bruger desuden terrassen til at springe i vandet fra. Beboer B påtaler larmen og forklarer, at det er privat område, hvilket ikke har en effekt – *"fordi der simpelthen ikke er nogen respekt"* (8). Det er en adfærd, der kan passe på mange teenagedrenge, men netop det etniske aspekt virker til at give konflikten en ekstra dimension.

Ser vi på sagsresuméerne i anmeldelsesdata, kan vi se, hvad det er folk har anmeldt til politiet og dermed også, hvad der har genereret utryghed i de forskellige situationer. Mange af anmeldelserne omhandler festlarm – fx at *"en gruppe står med en grill omkring en parkeret bil, hvorfra der spilles høj musik"*. Andre anmeldelser går på, at en *"kvindelig anmelder er blevet verbalt forulempet af tre mellemstligt udseende mænd, som holdt parkeret i en bil"*, *"råb og skrig fra unge mennesker på badebro"* eller *"flere somaliere i en bil sugede gaspatroner og larmede meget - gaspatronerne blev kastet ud af vinduet"* (Østjyllands Politi, 2020). Den uordensmæssige symbolik i efterladte lattergaspatroner er i stil med fx graffiti, og det er i overensstemmelse med citatet fra Balvig omkring utryghed forårsaget af ordensmæssige problemer i et lokalområde.

Interessant er det i øvrigt, at det i et af sagsresuméerne omkring støjende adfærd var anført, at *"de havde fået at vide af (rådmand) Bünyamin Simsek, at de skal ringe til politiet, når dette skete"* (ibid.). Hvis vi tager udgangspunkt i figur 1 om problemfeltet, er et af de *claims*, der går fra

beboerne til myndighederne anmeldelser, og jo mere pres man kan lægge i form af opkald til politiet, jo større er chancen også for, at der bliver gjort noget.

Lad os bevæge os videre til det næste element på utryghedstrekanten – det *sårbare individ*.

En væsentlig faktor i den individuelle følelse af utryghed er oplevelsen af kontrol (Scherg,2016:70), altså at man har mulighed for at agere ift. det, der forårsager utrygheden. Skellet mellem det private og offentlige rum i byerne er de senere år blevet mere diffust (Kammersgaard,2019), hvilket tydeligt træder frem i Beboer B's beretning om de badende unge. Samtidig er det svært at skærme sig imod støjen fra det offentlige rum, hvis man fx gerne vil have soveværelsesvinduerne på klem i sommervarmen eller bor ud til de steder, der tiltrækker folk.

Privatboligen skulle gerne være en tryk base, og det er nærliggende at forestille sig, at en af grundene til, at nogle beboere reagerer så kraftigt over oplevelsen af uorden, støj, bilræs mv. er, at det går ud over privatlivets fred. Graden af sårbarhed er større i sådanne tilfælde, end hvis man bare kunne gå et andet sted hen – "*The individual's sense of privacy, control and self-respect is tied to the dominion he exerts over his fixed territories...*" (Goffman,1971:288). Følelsen af privatliv kan let blive truet i et miljø, hvor man bor tæt på byrummet. Dermed opstår også et ønske om større grad af social kontrol for at imødegå truslen. Dette skal ses i sammenhæng med opfattelsen af de unge som respektløse, fremmede og truende – de fleste, der har boet i lejlighed, kan nok nikke genkendende til, at fx støj fra en overbo, man ikke har et positivt forhold til, opleves anderledes negativt, end hvis man er på god fod med vedkommende. Beboer B nævner et andet eksempel, hvor vedkommende overfor nogle unge påtalte, at de spillede meget høj musik – "*men de spiller sgu videre*" (9). I sådanne tilfælde er der kun tilbage at forsøge at få hjælp fra politiet. Det at indgive en anmeldelse kan således være et forsøg på at tage kontrollen tilbage.

Som anført i teoriafsnittet kan et sårbart individ være en, der direkte har været offer for kriminalitet, men indirekte viktimisering kan ligeledes være en faktor, som kan påvirke

følelsen af utryghed (Hale,1996:28). Beboer A havde nogle betragtninger ift. dette, idet vedkommende på et tidligere tidspunkt havde været tæt på en voldsom episode i det aarhusianske bandemiljø. Dette påvirkede måden, som Beboer A betragtede grupperne af unge på – *"man kan ikke vide med dem, der sidder i de her biler, kan de finde på et eller andet? (...)* Det sætter sig på en eller anden måde" (6). Det er en oplevelse, der er unik for netop denne interviewperson, men giver et indtryk af, hvad der kan være på spil.

Jeg har under moralsk panik anført mediernes dækning som en *deviancy amplifier*, der kan medvirke til at forstærke afvigelsen og dermed også panikken. Også ifm. utryghed spiller mediernes dækning en rolle. Jeg spurgte Beboer A om, hvordan vedkommende blev påvirket af beskrivelserne af utryghed. Beboeren påpegede, at det er vanskeligt ikke at følge med i pressens skrivelser – *"det er lidt ligesom, der sker noget i min baghave"* (11). Det blev også nævnt, at mediernes dækning har påvirket vedkommendes egen opfattelse af grupperne:

"At læse dagligt, nærmest, omkring en eller anden gruppe af mennesker, hvor der bliver skudt og andre ting. Så er det klart, at der er et eller andet i forhold til det her med ting, der bliver blæst op i medierne, som direkte føder den her utryghed. Og som jo nok også får folk til at råbe vagt i gevær, når man så ser den her gruppe på Aarhus Ø" (6).

Som anført under moralsk panik har Stiften koblet grupperne af unge på Aarhus Ø til de generelle bandeproblemer i Aarhus. Scherg anfører, at det især kan være brugen af lokale medier, der kan virke utryghedsfremmende, idet de med deres beskrivelser fra lokalområdet kan forstærke individets personlige oplevelser (2016:69), og det er faktisk det, vi er vidne til her.

Lad os nu se på det sidste element i utryghedstrekanten, nemlig *fravær af beroligelse*.

Utryghed kan som nævnt i teoriafsnittet også være en konsekvens af manglende tegn på kontrol i et område, altså faktorer hvis tilstedeværelse virker beroligende ved at facilitere oplevelsen af social kontrol og beskyttelse (Scherg,2016:102). Tegn på formel kontrol i det offentlige rum vil typisk være tilstedeværelse af politi, men kan også være private vagtværn.

Jeg har ovenfor anført eksempler på, at beboerne i visse situationer kan opleve, at forsøg på dialog med grupperne af unge ikke har en effekt. Det kan samtidig opleves som grænseoverskridende for almindelige mennesker at skulle påtale andres adfærd, og når disse andre ydermere opleves som truende, vil man typisk enten resignere eller ty til politiet. Spørgsmålet er imidlertid, hvordan denne kontrol skal gribes an på et offentligt område som Aarhus Ø, hvor byrummet er for alle?

På Lystbådehavnen ansatte man i en periode private vagter med en vis succes – *"... og det hjalp jo også indtil et vist klokkeslæt. Vagterne gik jo hjem ved 23-tiden, men når det var godt vejr, så var uroen der jo i de sene nattetimer"* (Beboer B:3). Beboer A bemærker i den forbindelse: *"Hvis man lige gik en aftenur, så hilste man på dem. Jeg tror også, der var nogen, der godt kunne lide det der med, at der var nogen, man lige kunne snakke med"* (12). Den sidste kommentar er udtryk for beboerens egen opfattelse, men udtrykker meget godt den følelse af tryghed, som synlig kontroltilstedeværelse kan give. I modsætning til politiet kunne vagterne være til stede i området i længere tid ad gangen, om end vagtpatruljeringen stoppede før midnat. Dette er i vid udstrækning et spørgsmål om ressourcer, for hvem skal betale, og hvor meget er man villig til at bekoste?

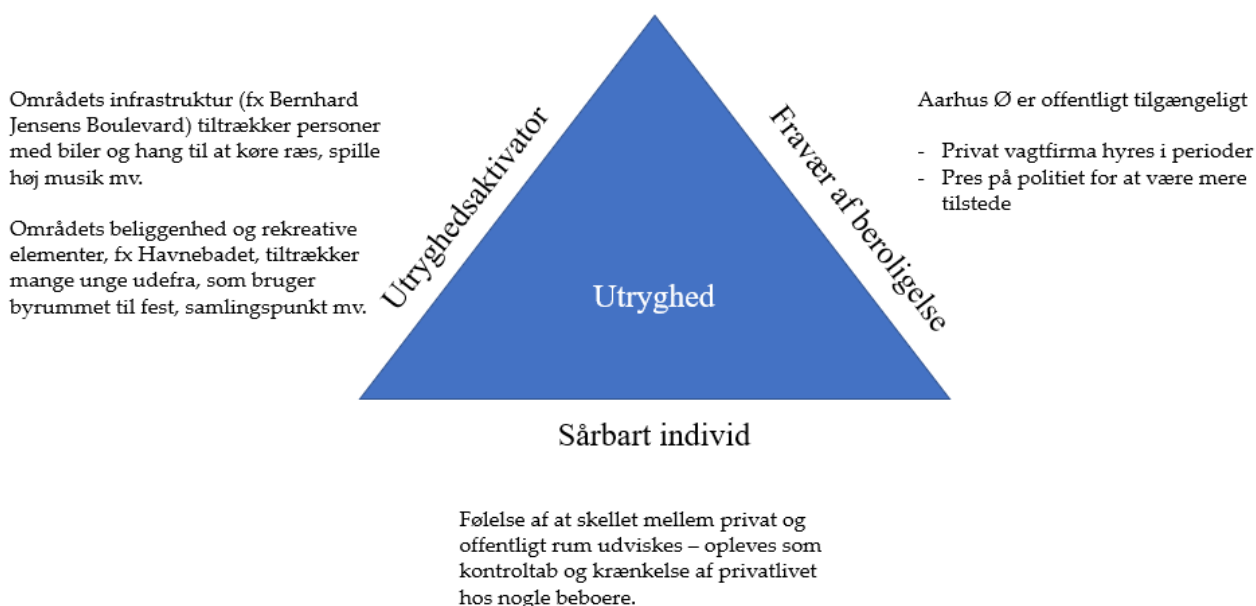
I forbindelse med private vagter kan deres tilstedeværelse paradoksalt nok også have den modsatte effekt og virke som en rød klud på visse elementer, hvilket blev bemærket af Beboer A: *"... nogle af de her typer, som man forbinder med uro, så sad de og hang ud på de her vagtbiler og røg smøger..."* (12). Som vagt har man ikke de samme magtbeføjelser som politiet, og det kan være fristende for nogle at udfordre deres autoritet.

Tilstedeværelsen af politiets mobile politistation blev ligeledes ifølge Beboer A godt modtaget: *"... der var nogen, som syntes, at det var ret fedt, at man lige kunne gå over og sludre lidt med dem"* (ibid.). Det er i hvert fald udtryk for, at politiets synlige tilstedeværelse kan virke beroligende, selvom man også kan argumentere for det modsatte, altså at synligt politi blot understreger, at der er problemer i området.

Et andet spørgsmål er, hvor grænsen går for, hvornår adfærd skal reguleres? Som Fællesrådsformanden nævnte tidligere, kunne man få indtryk af, at nogle beboere *"ikke havde sluppet deres ligusterhæk"* (4), og opfattelsen af, hvornår noget "er for meget" er subjektiv. Nogle vil måske kræve et tungt kontroltryk og er villige til at bruge ressourcer på det, mens andre har en mere afslappet tilgang til problematikken.

Lad os sammenfattende se på utryghedstrekanten ift. problematikken på Aarhus Ø.

Figur 8: Utryghedstrekanten og Aarhus Ø

Kilde: Egen bearbejdning af Scherg (2016)

Ifølge opportunity-perspektivet opstår utryghed, når der er mulighed for det, jf. elementerne i utryghedstrekanten. Som jeg har belyst ovenfor, er det tydeligt, at nogle af beboerne reagerer med utryghed overfor grupperne af unge og det, beboerne tolker som en trussel imod områdets orden. Det er en utryghed, som opstår med udgangspunkt i områdets karakter, hvor det private og offentlige rum ligger tæt, og hvor

tiltrækningskraften på andre mennesker tilmed er stor. Det centrale i denne utryghed er, at Aarhus Ø er offentligt tilgængeligt. Bilræs blev vanskeliggjort gennem vejtekniske foranstaltninger, men støjende adfærd i det offentlige rum er vanskeligt at regulere uden en konstant tilstedeværelse af kontrol.

4.2.2 Social desorganisation

I denne tilgang spiller lokalsamfundet og beboersammensætningen en afgørende rolle i et områdes sociale processer og kollektive handlekraft (Scherg,2016:82). Tre teser udgør de primære forklaringer på utryghedens opståen, nemlig *kulturel heterogenitet*, *social disintegration* og *uorden*.

Antagelsen om *kulturel heterogenitet* er, at utryghed er forbundet med frygten for det fremmede, og at stor etnisk og social forskellighed i et lokalsamfund kan medføre utryghed (ibid.: 73). Aarhus Ø er som belyst et ret homogent område, hvad etnicitet angår, men jeg finder det relevant at betragte de udefrakommende unge som en del af lokalsamfundet i bred forstand, da det er et offentligt område. Man kan således anskue den del af problematikken som en form for kultursammenstød. Som anført i afsnittene om moralsk panik og utryghedsaktivatorer spiller de unges etnicitet og den stereotype kategorisering af dem som *uromagere* en rolle i opfattelsen af deres adfærd.

Beboer B bemærkede, at det på borgermødet sidste sommer blev nævnt, "*at de fylder meget, og de ser faretruende ud*" (2-3). Vedkommende fandt dog personligt betragtningen overdrevet, men det udtrykker meget godt den utryghed "det fremmede" kan forårsage hos nogle af beboerne. Scherg anfører netop, at forskellige befolkningsgrupper tilskrives forskellige egenskaber, der påvirker den måde, de opleves på (2016:74). Mødet mellem mennesker i byrummet er ofte et møde mellem fremmede både kulturelt og personligt, og en høj grad af social diversitet kan medføre social usikkerhed (Hale,1996:35).

Denne fremmedhed kan have et generationelt aspekt, altså have sit udgangspunkt i fremmedhed mellem ældre og unge. Som Beboer A bemærker, så *"er der dem, der måske er lidt ældre og er flyttet herud med den drøm om at finde et fredeligt sted (...) det er så måske dem, der allermest provokeres af det her"* (5). Dette skal ses i sammenhæng med truslen imod freden i det private rum, som gør den enkelte sårbar. Også Fællesrådsformanden anfører, at det ikke er de unge beboere, der råber højest om problematikken (4).

Det er måske samtidig et spørgsmål om generelle forventninger til livet på Aarhus Ø: *"Har man været dygtig nok til at fortælle de her købere om, hvad det er for et område, de kommer ned til? Eller også havde man ikke forestillet sig, hvilke mennesker man kunne møde nede på gaden?"* (Vicepolitiinspektør:12). Aarhus Ø som bydel er stadig under udvikling, og man kunne tænke sig, at konfliktniveauet med tiden finder et mere afdæmpet niveau i takt med, at beboerne vænner sig til områdets karakter.

Graden af *social integration* i et område spiller en vigtig rolle ift. ikke kun utryghedens opståen, men også håndteringen deraf. En faktor heri kan fx være beboerustabilitet, altså at der er stor udskiftning blandt beboerne, således at det er vanskeligt at danne beboernetværk, eller social udsathed (Scherg,2016:78-79). Kvarterer med en høj grad af integration har samtidig bedre muligheder for at stille et modsvar på benene ift. kriminalitet og uorden, hvilket kan reducere følelsen af utryghed (Bursik & Grasmick,1988:8). Det, at et lokalområde aktiverer sociale netværk blandt beboerne til fx kriminalitetskontrol, betegnes også *collective efficacy* (Sampson et al.,1997). De første beboere flyttede ind på Aarhus Ø i 2012, og området er stadig under udvikling. Hvordan ser det ud med den sociale integration og samhørigheden i området i dag?

Ifølge Beboer A hersker der faktisk en *"særlig følelse på Aarhus Ø, som jeg ikke har oplevet andre steder før. Man spiser måske de samme steder, kommer ved den samme bager, går i den samme fitness, hilser på folk (...)* Mange hernede føler, at vi har været med til at forme området og gjort det til det, det er" (4 og 11). Også Fællesrådsformanden betoner et *"fantastisk sammenhold"* og beskriver det ligesom et nybyggerkvarter, hvor man *"... lige skal have en øl hen over hækken"* (1). Det

skal dog anføres, at Beboer A bemærker, at der er beboere på Aarhus Ø, som ikke tager del i lokalsamfundet, fx de studerende, der egentlig bare skal have et sted at bo, og personer, der i investeringsøjemed opkøber lejligheder. De sidstnævnte har af økonomiske årsager en decideret interesse i at tale problematikken ned (5).

Deltager beboerne aktivt i et lokalsamfund, kan det bidrage til at mindske utrygheden ved at gøre det fremmede til noget kendt. Social integration kan således være et redskab til at håndtere stor etnisk og social forskellighed i et lokalsamfund (Hale,1996:37), jf. ovenfor om kulturel heterogenitet.

Som anført er det økonomisk ressourcestærke mennesker, der bor i området, hvilket har indflydelse på det modsvar, området kan stable på benene overfor utryghed. Fællesrådsformanden forklarede omkring områdets organisering, at *"det er ressourcestærke foreninger – Havneforeningen, der lige smider en halv million i vagter"* (7). Samtidig er der etableret et *Tryghedsnetværk* mellem politiet, kommunen og Fællesrådet for løbende at håndtere problemer – *"og der kan vi jo godt mærke, at der er kommunen mere åben for at have dialog med os"* (ibid.). Man skal selvfølgelig have øje for, at formanden kan have en interesse i at beskrive samhørigheden og foreningsarbejdet i et positivt lys, men hans betragtninger underbygges som anført også af Beboer A.

Det er et udtryk for, at lokalsamfundet evner dels at organisere sig, men også at aktivere relevante myndigheder, der kan bidrage til at fremme en bestemt dagsorden. Beboerorganiseringen kan på den ene side give de utrygge beboere et sted at rette deres utryghed hen, hvilket er en måde, hvorpå man kan tage kontrollen tilbage. Samtidig kan organisering sikre kollektiv handlekraft, hvorved lokalsamfundet nemmere kan lægge pres på myndighederne (Bursik,1988:528). Et eksempel på, hvordan det er lykkedes på Aarhus Ø er problematikken omkring bilræs.

Endeligt retter perspektivet om social desorganisation fokus på *uorden* i byrummet, som både kan være en indikator på og et resultat af social desorganisation (Scherg,2016:81). Jeg

har tidligere anført ordlyden af nogle af de anmeldelser, som beboerne har indgivet til politiet, hvilket viser hvad beboerne reagerer på. Scherg påpeger, at uorden kan blive en markør på et grundlæggende fravær af *muligheden, evnen eller viljen* til at gøre noget ved et områdes problemer (ibid.). Dette kan samtidig af den enkelte tolkes som en trussel - *"Fear in the urban environment is above all a fear of social disorder that may come to threaten the individual"* (Hale,1996:37). Unge, der hænger ud på gaderne, højlydte udendørs fester og henkastet affald kan af nogle opfattes som symboler på et områdes ordensmæssige forfald og dermed bidrage til en følelse af utryghed (ibid.). Samme tilgang ses i teorien om *Broken Windows*, hvor et områdes fysiske deroute svækker den uformelle sociale kontrol og kan lede til mere kriminalitet (Wilson & Kelling,2018).

I tilfældet Aarhus Ø er der ikke tale om, at lokalsamfundet ikke har viljen eller evnen til at forsøge at gøre noget ved problematikken. Men i og med problematikken udspiller sig i det offentlige rum er mulighederne for indgriben overfor adfærden begrænset, da de unge gerne må opholde sig i området. Spørgsmålet er desuden, hvordan man i det hele taget skal gribe udførelsen af kontrol an, hvilket afhænger af karakteren af den afvigelse, man vil forsøge at inddæmme. Som vicepolitiinspektøren bemærkede: *"Vi kan løse uorden og hasarderet kørsel, parkeringsproblematikker (...) men ikke tilstedeværelse"* (3).

Det er værd at hæfte sig ved beboernes sociale integration som en faktor i modsvaret til følelsen af utryghed. Omvendt kan man også argumentere for, at utrygheden bl.a. opstår på grund af en form for manglende social integration i det offentlige rum, hvor beboerne og grupperne af unge ikke har en fælles forståelse af, hvordan byrummet skal anvendes, og hvilke regler der skal gælde. Således bliver de unges tilstedeværelse og adfærd i beboernes øjne til uorden, men myndighedernes muligheder for at kunne håndtere dette vanskeliggøres dels af karakteren af denne uorden, dels af områdets status som offentligt tilgængeligt.

4.2.3 Utryghed som forklaringsfaktor

Teoriperspektivet om utryghed er væsentligt at inddrage, idet problematikken på Aarhus Ø har sit udspring i den oplevelse af utryghed, som nogle af beboerne har. I analysen ses det, at byrummets indretning og karakter spiller en væsentlig rolle som utryghedsaktivator, da områdets rekreative karakter tiltrækker grupper af unge, hvis adfærd og tilstedeværelse genererer utryghed hos nogle af beboerne. Denne utryghed får ekstra styrke, da det er beboernes privatsfære, der opleves som truet. Samtidig opleves grupperne af unge, der har en anden etnisk herkomst end dansk, af nogle beboere som fremmedartede og faretruende, hvilket bidrager til at skærpe modsætningerne. Beboerne formår imidlertid gennem deres sociale integration og netværk at kunne lægge pres på myndighederne for at få skruet op for kontrolindsatsen i området. Hvor problematikken med bilræs kunne løses med infrastrukturelle tiltag, er problemstillingen omkring uorden langt vanskeligere at håndtere for myndighederne, da den finder sted på offentligt område, hvor der trods alt er et vist adfærdsmæssigt spillerum.

KAPITEL 5. DISKUSSION

Med udgangspunkt i analysen vil jeg her diskutere, hvordan besvarelsen af problemformuleringen skal gribes an for dermed at lægge op til konklusionen.

Hensigten med at vælge moralsk panik og utryghed var at belyse problematikken på Aarhus Ø fra forskellige vinkler og bibringe en større forståelse af casen. I teoriafsnittet anfører jeg med reference til Thompson (1998), at teorierne om moralsk panik og utryghed er forbundne af *frygt*, da dette er et centralt element i moralsk panik. De to perspektiver har således en vis fælles mængde.

Det er vigtigt både at forstå de involveredes måde at anskue tingene på, dels at analysere, hvorfor og hvordan den moralske panik opstår (ibid.:27). Som nævnt i teoriafsnittet beror den sociale reaktion i moralsk panik ikke udelukkende på medierne. Der er også en indledende reaktion fra de mennesker, som er direkte vidner til den afvigende adfærd, og det er netop her perspektivet om utryghed har sin berettigelse i at belyse denne indledende reaktion, som her manifesterer sig i oplevelsen af utryghed. Man kan på baggrund af analysen spørge, om ikke de to teoriperspektiver snarere ligger i forlængelse af hinanden fremfor at give to væsensforskellige vinkler?

Min analyse har vist, at problematikken har sit udspring i den utryghed, som de udefrakommende grupper af unge med anden etnisk herkomst end dansk skaber hos nogle af beboerne. Utrygheden næres af en bestemt opfattelse af de unge som asociale uromagere, der med baggrund i deres etnicitet opfattes som fremmede og utryghedsskabende. Ser vi på samspillet mellem moralsk panik og utryghed på Aarhus Ø i tid, er der således tale om, at utrygheden kommer først. Utrygheden giver dernæst anledning til forskellige *claims*, som kommer til udtryk gennem fx anmeldelser til politiet eller fortællinger til medierne.

Den deraf følgende mediedækning har en forstærkende virkning på oplevelsen af utryghed og det billede, som beboerne har af de unges adfærd. I mediebildet skabes en diskurs, hvor grupperne af unge med anden etnisk herkomst end dansk fremstilles på en stereotypisk og faretruende måde, og deres adfærd kædes samtidig sammen med narkokriminalitet og de generelle bande problemer i Aarhus. På den ene side hjælper denne *framing* af problematikken med til at visualisere den afvigende adfærd, hvilket påvirker myndighedernes prioriteringer og kontrol i form af øget opmærksomhed og kontrolforanstaltninger. På den anden side nærer det oplevelsen af utryghed hos nogle af beboerne, idet denne frygtdiskurs påvirker deres opfattelse af de unge og deres adfærd. Det er navnlig her ifm. koblingen til narko- og bandekriminalitet, at vi ser moralsk panik, hvor mediernes konstruktion af *the folk devil* på Aarhus Ø og den deraf følgende følelse af "dem og os" er fremtrædende.

Beboernes organisering og sociale ressourcer, jf. afsnittet om utryghed og omfanget af social organisation, bidrager imidlertid til at forme et modsvar og kan give de berørte beboere et sted at rette deres utryghed hen. Samtidig kan denne organisering sikre kollektiv handlekraft og bevirke, at lokalsamfundet gennem fx Fællesrådet lettere formår at lægge pres på politi og kommune for at fremkalde kontrol med problematikken. Dette pres forstærkes gennem medierne, hvor især Aarhus Stiftstidende indgående har dækket problematikken.

Således starter problematikken ved nogle af beboernes utryghed og frustration over grupperne af unges adfærd. Denne frustration kanaliseres videre til medierne, som forstærker afvigelsen og skaber en slags spiral, hvor kontrollen, mediernes bevågenhed og stereotypiseringen forstærker hinanden. Man kan således sige, at perspektiverne om utryghed og moralsk panik flettes sammen, hvilket også afspejles i undersøgelsens konklusion.

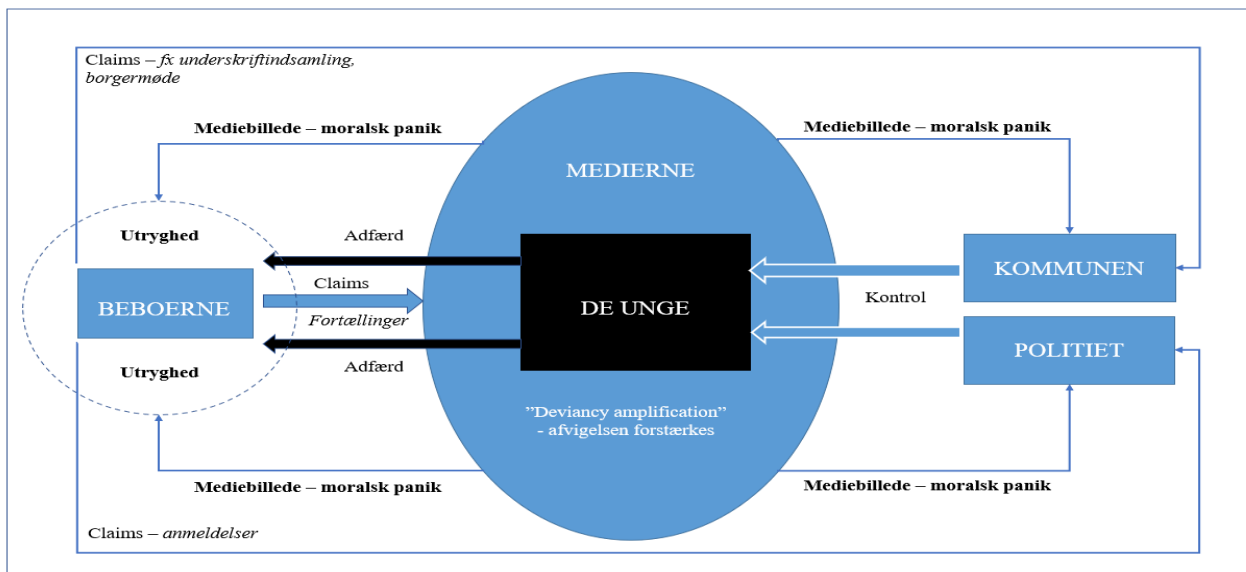
KAPITEL 6. KONKLUSION

Efter undersøgelsens analyse af mediedækningen, anmeldelsesdata og udsagn fra relevante aktører vedrørende problematikken på Aarhus Ø kan det konkluderes, at både teoriperspektivet om moralsk panik og perspektivet om utryghed bidrager til at forklare den umiddelbare disproportionalitet, som ses mellem mediedækningen og politiindsatsen på den ene side og karakteren af de unges adfærd i form af primært uorden på den anden side. Undersøgelsen har vist, at flere faktorer i vekselvirkning med hinanden bidrager til at forklare, hvorfor mediedækningen og politiindsatsen bliver så intens, selvom der ikke er tale om alvorlig kriminalitet i området:

- Den *oplevelse af utryghed*, som nogle af beboerne har på baggrund af den adfærd, der udvises af de udefrakommende grupper af unge med anden etnisk herkomst end dansk. Adfærden opleves som normbrydende og truende overfor det private rum, og utrygheden næres af en opfattelse af de unge som fremmede og asociale uromagere.
- Beboernes høje grad af *social organisering* medvirker til at forme et modsvar og kanalisere utrygheden til både medier og myndigheder.
- Navnlig Stiften har en klar dagsorden ift. at få politi og kommune på banen. *Framingen* af problematikken og grupperne af unge forstærker den afvigende adfærd på en måde, der både skaber moralsk panik og samtidig nærer utrygheden, men som også løfter problematikken frem på myndighedernes dagsorden.
- Kriminalitetskontrol, som søger at reducere risici, og *fokus på beboernes oplevede utryghed* gør politiet imødekommende overfor pres fra offentligheden og medierne, hvilket bidrager til den skærpede indsats.

Dette kan visualiseres således:

Figur 9. Visualisering af undersøgelsens konklusion:

Kilde: Egen model, jf. figur 1

I forhold til moralsk panik bør man hæfte sig ved nuancerne i undersøgelsen, og det er vigtigt at klarlægge, hvilken type uorden der er i fokus. Disproportionalitet står centralt i moralsk panik, og ift. fx færdselsmæssige problemstillinger, herunder bilræs, forekommer myndighedsindsatsen og mediedækningen at være klart mere proportionel med de faktiske omstændigheder, end hvis fokus er på narko- og bandekriminalitet.

I forhold til undersøgelsens reliabilitet og validitet skal det bemærkes, at oplevelsen af utryghed er individuel. Idet undersøgelsen kun omfatter ganske få beboere, kan deres fortællinger ikke uden videre generaliseres til alle på Aarhus Ø. Jeg har dog forsøgt at angribe problematikken fra flere sider for at højne den eksterne validitet, dels ved at inddrage et overordnet beboerperspektiv via Fællesrådsformanden, dels ved at anvende flere metodiske og empiriske indgangsvinkler for at styrke resultaternes gyldighed.

KAPITEL 7. PERSPEKTIVERING

I analyseafsnittet om utryghed citerede jeg vicepolitiinspektøren for, at politiet agerede på beboernes *oplevelse* af utryghed og ikke, hvad man kunne konstatere af reelle lovbrud. I interviewet understregede han ligeledes, at det var vigtigt for politiet at tage udgangspunkt i borgernes virkelighed, selvom der kan være politifaglige argumenter for at lægge en indsats andetsteds.

Politiet har i det senmoderne samfund, jf. Garland (2001), skiftet til en mere proaktiv kriminalitetskontrol, der samtidig er imødekommende overfor pres fra offentligheden, og som søger at reducere skadevirkninger og risici. Citaterne fra vicepolitiinspektøren om håndtering af *oplevelsen* af utryghed udtrykker netop dette, men der er flere problemstillinger gemt i denne tilgang, når man ser på Aarhus Ø. Politiet skal manøvrere i et krydsfelt, hvor man både risikerer en trodsreaktion fra grupperne af unge, jf. Sherman (2018), men samtidig også risikerer, at beboerne føler, at politiet ikke gør nok ved problemerne.

I forhold til Aarhus Ø er det centrale, at de unge i udgangspunktet har lov til at være i området, og det kan være vanskeligt at sætte objektive kriterier for, hvornår adfærd er generende i et omfang, så politiet kan gribe ind. Politiets tilstedeværelse og henvendelser til grupperne af unge kan således meget vel resultere i en trodsreaktion. Man kan forestille sig den frustration, det kan medføre, hvis man gentagne gange konfronteres af politiet på trods af, at man opholder sig på et offentligt tilgængeligt område og efter ens egen mening blot hænger ud med vennerne. I og med de unges etniske baggrund spiller en væsentlig rolle i forbindelse med beboernes oplevelse af utryghed, er det oplagt, at dette aspekt også risikerer at skabe fremmedgjorthed mellem de unge og betjentene, når politiet reagerer på beboernes anmeldelser.

Politiet risikerer på den måde at skulle arbejde i et krydsfelt, hvor beboerne opfatter tilstedeværelse af bestemte grupper og bestemt adfærd som utryghedsskabende, men hvor mulighederne for praktisk myndighedsudøvelse i det offentlige rum er begrænsede, og hvor politiet samtidigt risikerer et uhensigtsmæssigt modtryk fra grupperne af unge. Det kan således være vanskeligt for politiet at stille noget op over for de unge og samtidigt stille beboerne tilfredse. Med vicepolitiinspektørens ord: *"Vi kommer jo aldrig til at kunne forbyde, at der er nogen, der kommer derned. Det er ikke et gated community"* (3).

Jeg vil tage udgangspunkt i dette i mit mundtlige oplæg til eksamen og samtidig også berøre, hvad der er ret og rimeligt ift. adfærd og kontrol af denne i et offentligt byrum.

LITTERATURLISTE

- Abrams, Laura S. (2010): Sampling Hard to Reach Populations in Qualitative Research – The Case of Incarcerated Youth i *Qualitative Social Work*, vol. 9 (4), pp. 536-550. SAGE Journals.
- Antoft, Rasmus & Salomonsen, Heidi (2012): Kap. 1. Det kvalitative casestudium – introduktion til en forskningsstrategi i Antoft, Rasmus, Jacobsen, Michael Hvid, Jørgensen, Anja og Kristiansen, Søren (red.) *Håndværk og Horisonter*. Syddansk Universitetsforlag.
- Andersen, Lotte Bøgh, Binderkrantz, Anne Skorkjær & Hansen, Kasper Møller (2012): Kap. 3. Forskningsdesign i Andersen, Lotte Bøgh, Hansen, Kasper Møller & Klemmensen, Robert (red.) *Metoder i Statskundskab*. Hans Reitzels Forlag.
- Balvig, Flemming, Holmberg, Lars & Nielsen, Maria Pi Højlund (2009): *Politireformen år to – befolkningens og samarbejdspartnernes syn på politiet i november/december 2008*. Københavns Universitet/Rigspolitiet.
- Becker, Howard (1963): *Outsiders – Studies of the sociology of deviance*. The Free Press of Glencoe.
- Bengtsson, Tea Torbenfeldt & Mølholt, Anne-Kirstine (2020): Kap. 12. Anonymisering i Kvalitative Undersøgelser i Nielsen, Carsten Fogh, Glendøs Mia & Bengtsson, Tea Torbenfeldt (red.) *Forskning med Børn og Unge – Etik og Ethiske Dilemmaer*. Hans Reitzels Forlag.
- Berger, Peter L. & Luckmann, Thomas (1966): *Den sociale konstruktion af virkeligheden – en videnssociologisk afhandling*. Akademisk Forlag.
- Bom, Anne Klara (2017): *Diskursanalytisk metode*. Forlaget Samfundslitteratur.
- Brinkmann, Svend & Tanggaard, Lene (2010): Kap. 1. Interviewet - Samtalen som forskningsmetode i Brinkmann, Svend & Tanggaard, Lene (red.) *Kvalitative Metoder – en grundbog*. Hans Reitzels Forlag.

Bursik, Robert J. (1988): Social Disorganization and Theories of Crime and Delinquency: Problems and Prospects i *Criminology*, vol. 26, no. 4, 1988 pp. 519-552. The American Society of Criminology.

Bursik, Robert J. & Grasmick, Harold G. (1988): Kap. 4. Neighbourhood Dynamics and the Fear of Crime i Bursik, Robert J. & Grasmick, Harold G. *Neighbourhoods and Crime – The Dimensions of Effective Community Control*. Lexington Books.

Christensen, Anders Bøgild (2015): Kapitel 3: Social konstruktion eller social realitet i Christensen, Anders Bøgild, Jørgensen Sabine, Olesen, Søren Peter, Rasmussen, Tove *Viden og videnskabsteori i socialt arbejde*. Hans Reitzels Forlag.

Cohen, Stanley (1973): *Folk Devils and Moral Panics*. Routledge.

Cohen, Lawrence E. & Felson, Marcus (1979): Social Change and Crime Rate Trends: A Routine Activity Approach i *American Sociological Review*, vol. 44, pp. 588-608. American Sociological Association.

Deakin, H. & Wakefield K. (2013): Skype-interviewing: Reflections of two PhD researchers i *Qualitative Research*, vol. 14, pp. 603-616, SAGE Publications.

Elklit, Jørgen & Jensen, Henrik (2012): Kap. 5. Kvalitative Datakilder i Andersen, Lotte Bøgh, Hansen, Kasper Møller & Klemmensen, Robert (red.) *Metoder i Statskundskab*. Hans Reitzels Forlag.

Emmenegger, Patrick & Klemmensen, Robert (2012): Kap. 19. Kombination af Kvalitative og Kvantitative Metoder i Andersen, Lotte Bøgh, Hansen, Kasper Møller & Klemmensen, Robert (red.) *Metoder i Statskundskab*. Hans Reitzels Forlag.

Ericson, Richard V., Baranek, Patricia M. & Chan, Janet B. L. (1987): *Visualizing Deviance: A Study of News Organization*. University of Toronto Press.

Garland, David (2001): The New Culture of Crime Control i *The Culture of Crime Control*. Chicago University Press.

- Goffman, Erving (1971): *Relations in Public – Microstudies of the Public Order*. Basic Books, Inc., Publishers.
- Goode, Erich & Ben-Yehuda, Nachman (2009): *Moral Panics – The Social Construction of Deviance (second edition)*. Wiley-Blackwell Publishing Ltd.
- Hale, C. (1996): *Fear of Crime: A Review of the Litterature*. Sage Journals.
- Hall, Stuart (1978): *Policing the Crisis – Mugging, the State and Law and Order*. The Macmillan Press Ltd.
- Harrits, Gitte Sommer, Pedersen, Carsten Strømbech & Halkier, Bente (2012): Kap. 6. Indsamling af Interviewdata i Andersen, Lotte Bøgh, Hansen, Kasper Møller & Klemmensen, Robert (red.) *Metoder i Statskundskab*. Hans Reitzels Forlag.
- Holt, Amanda (2010). Using the telephone for narrative interviewing i *Qualitative Research*, vol. 10, pp. 113-121, SAGE Publications.
- Jørgensen, Marianne Winther & Phillips, Louise (1999): *Diskursanalyse som teori og metode*. Roskilde Universitetsforlag.
- Kammersgaard, Tobias (2019): *Private security guards policing public space: using soft power in place of legal authority*. Policing and Society. Routledge.
- King, Nigel & Horrocks, Christine (2010): An Introduction to Interview Data Analysis i *Interviews in Qualitative Research*. SAGE Publications Ltd.
- Kvale, Steinar & Brinkmann, Svend (2014): *Interview – det kvalitative forskningsinterview som håndværk*. Hans Reitzels Forlag.
- Loseke, Donileen R. (2003): *Thinking about Social Problems: An Introduction to Constructionist Perspectives* (2. udgave). Aldine de Gruyter. New York.
- Marsh & Melville (2011): *Moral Panics and the British Media – A Look at Some Contemporary “Folk Devils”*. Internet Journal of Criminology.

Nissen, Maria Appel & Vardinghus-Nielsen, Henrik (2012): Kap. 6. Diskurs eller Ekskurs? i Antoft, Rasmus, Jacobsen, Michael Hvid, Jørgensen, Anja og Kristiansen, Søren (red.) *Håndværk og Horisonter*. Syddansk Universitetsforlag.

Pedersen, Anne-Julie Boesen (2018): Kap. 1. Kvantitative Kriminalitetsdata – om kildemateriale og læsning af oplysninger om kriminalitet i Jacobsen, Michael Hviid (red.) *Metoder i Kriminologi*. Hans Reitzels Forlag.

Phillips, Louise (2010) Kap. 12: Diskursanalyse i Brinkmann, Svend & Tanggaard, Lene (red.) *Kvalitative Metoder: En Grundbog*. Hans Reitzels Forlag.

Pollack, Ester (2001): *En studie i medier och brott*. Stockholms Universitet.

Rasborg, Klaus (2014): Kapitel 13: Socialkonstruktivismen i klassisk og modern sociologi i Fuglsang, Lars, Olsen, Poul Bitsch & Rasborg, Klaus (red.) *Videnskabsteori i Samfundsvidenskaberne – på tværs af fagkulturer og paradigmer*, 3. udgave. Forlaget Samfundslitteratur.

Sampson, Robert J., Raudenbusch, Stephen W. & Earls, Felton (1997): Neighborhoods and Violent Crime: A Multilevel Study of Collective Efficacy. *Science*, vol. 277, issue 5328, pp. 918-924.

Scherg, Rune (2016): *Utrygheden finder sted*. Aalborg Universitet.

Scherg, Rune (2013): *Kriminalpræventiv og Utryghedsforebyggende Miljø- og Byplanlægning – en vidensopsamling*. Statens Byggeforskningsinstitut, Aalborg Universitet i København.

Sherman, Lawrence W. (2018): Kap. 17. Defiance Theory i Cullen, Francis T., Agnew, Robert & Wilcox, Pamela *Criminological Theory: Past to Present*. 6. udgave. Oxford University Press.

Thompson, Kenneth (1998): *Moralsk panik*. Systime Academic, Aarhus.

Wilson, James Q. & Kelling, George L. (2018): Kap. 48. Broken Windows i Cullen, Francis T., Agnew, Robert & Wilcox, Pamela *Criminological Theory: Past to Present*. 6. udgave. Oxford University Press.

Young, Jock (2009): *Moral Panic: Its origins in resistance, resentment and the translation of fantasy into reality*. The British Journal of Criminology, January 2009, vol. 49. No. 1. Oxford Journals.

Fra Østjyllands Politi:

Østjyllands Politi (2020). Rapporten *Opgørelse efter indsats på Aarhus Ø*. Efterretnings- og Analyseenheden (suppleret af Excel-ark med dataudtrækket, som ligger til grund for rapporten). Klassificeret Til Tjenestebrug.

Østjyllands Politi (2019). Excel-ark med dataudtræk tilsvarende det ovenfor anførte fra 2019. Klassificeret Til Tjenestebrug.

Kildehenvisninger fra internettet:

Aarhus Kommune (2020) (udviklingsplan – senest vist d. 27. maj 2021):

https://aarhusoe.dk/media/44234/2020_juni_up_indre-aarhus-oe_mini.pdf

Aarhus Kommune (2021) (taldata – senest vist d. 27. maj 2021):

<https://ledelsesinformation.aarhuskommune.dk/aarhus-i-tal/default.aspx?doc=vfs://Global/AARHUS-I-TAL/Befolkning-Antal.xview>

Medieartikler med direkte henvisninger i specialet (senest vist d. 19. maj 2021):

Stiften (17.04.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7ab232f>

Stiften (18.04.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7ab4609>

Stiften (20.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c28c96>

Stiften (20.06.20a): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c284ba>

Stiften (21.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c2cdae>

Stiften (26.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c5185d>

Stiften (09.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c97154>

Stiften (08.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c90ef5>

BT (26.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c4c139>

BT (03.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediemarkiv/link?articles=e7c77128>

TV2 Østjylland (18.05.20): <https://www.tv2ostjylland.dk/aarhus/mere-politi-pa-aarhus-o-efter-slagsmal-og-hasarderet-korsel>

DR (17.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e7c19db3>

JP Aarhus (20.04.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e7ab9ea1>

JP Aarhus (21.04.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e7abf7e2>

JP Aarhus (02.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e7c6fa32>

Ekstra Bladet (18.04.20): <https://ekstrabladet.dk/biler/aarhus-beboere-gaar-sammen-vil-have-stoppet-truende-og-farlige-bilister/8093213>

Ekstra Bladet (29.04.20): <https://ekstrabladet.dk/nyheder/samfund/omraade-plaget-af-vanvidskoersel-nu-kommer-15-bump/8105146>

Lokalavisen (01.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e7c931f4>

Lokalavisen (18.06.19): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/mediarkiv/link?articles=e73d8064>

Øvrige medieartikler fra bilag 1 (senest vist d. 24. maj 2021):

Stiften (05.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b16d24>

Stiften (06.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b1e087>

Stiften (12.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b3ee04>

Stiften (24.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b88de8>

Stiften (25.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b8e338>

Stiften (26.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b8bcc3>

Stiften (29.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e737d92b>

Stiften (20.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c284c6>

Stiften (24.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c3e899>

Stiften (24.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c3c7ff>

Stiften (24.06.20): <https://stiften.dk/artikel/utryghed-ved-aarhus-o-uromagere-sniger-sig-om-bord-i-tomme-sejlbåde-i-aarhus-lystbådehavn>

Stiften (24.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c3d2c0>

Stiften (01.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c6838b>

Stiften (01.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c6a222>

Stiften (02.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c6fa32>

Stiften (02.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c70349>

Stiften (03.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c772e2>

Stiften (04.07.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c7dc47>

JP Aarhus (05.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b161b3>

JP Aarhus (06.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b1d950>

JP Aarhus (15.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c08934>

Lokalavisen (06.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b209ff>

Lokalavisen (06.05.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7b20342>

Ekstra Bladet (11.06.20): <https://ekstrabladet.dk/biler/bekymrede-beboere-bilister-laver-hjulspind-og-koerer-for-hurtigt/7669178>

TV2 Østjylland (24.06.20): <https://apps-infomedia-dk.zorac.aub.aau.dk/MedieArkiv/link?articles=e7c4432f>

BILAGSOVERSIGT

Bilag 1: Oversigt over medieartikler

Bilag 2: Interviewguides til beboere, Formand for Fællesrådet og Vicepolitiinspektør

Bilag 3: Transskriberede interviews